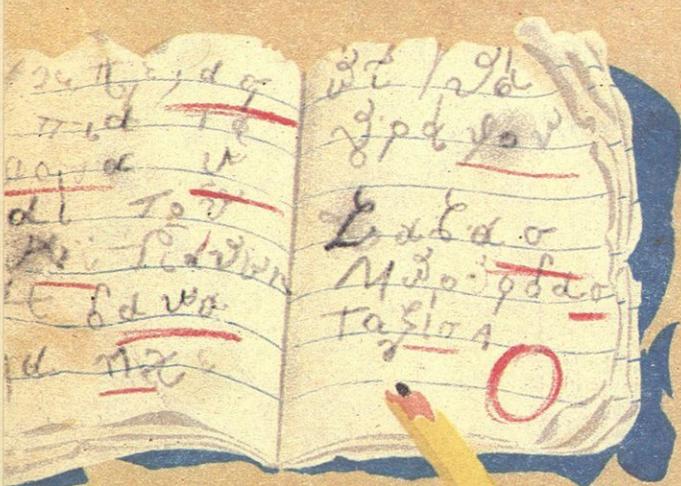
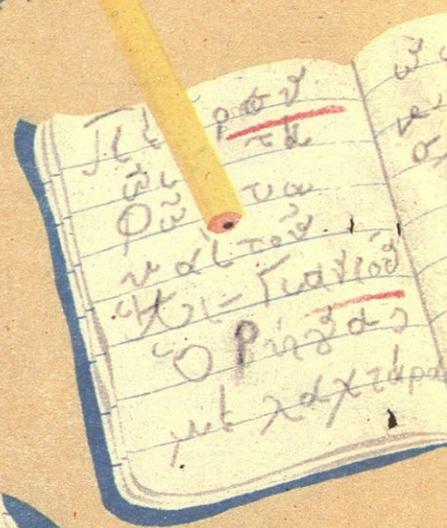

άλφαβητάριο

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1965

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄλφ αβητάριο

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

άλφαβη

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Γ. ΣΑΚΚΑ

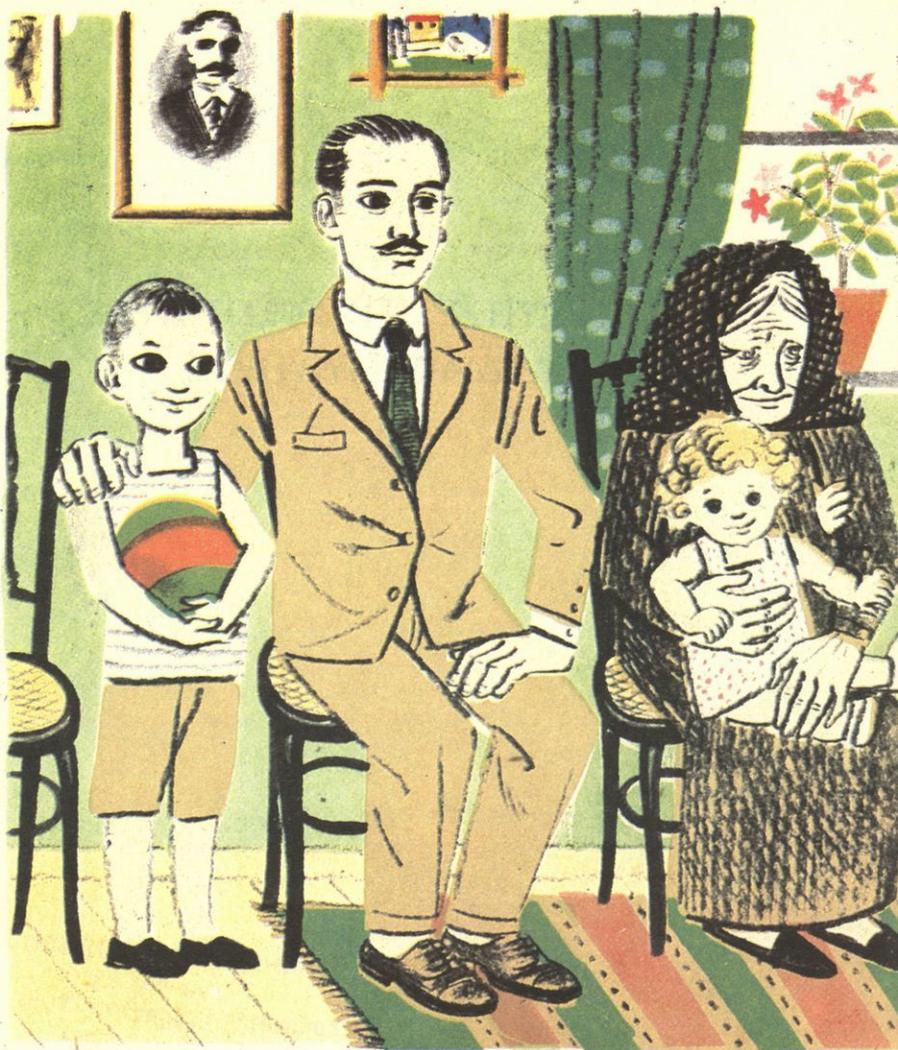
τάριο

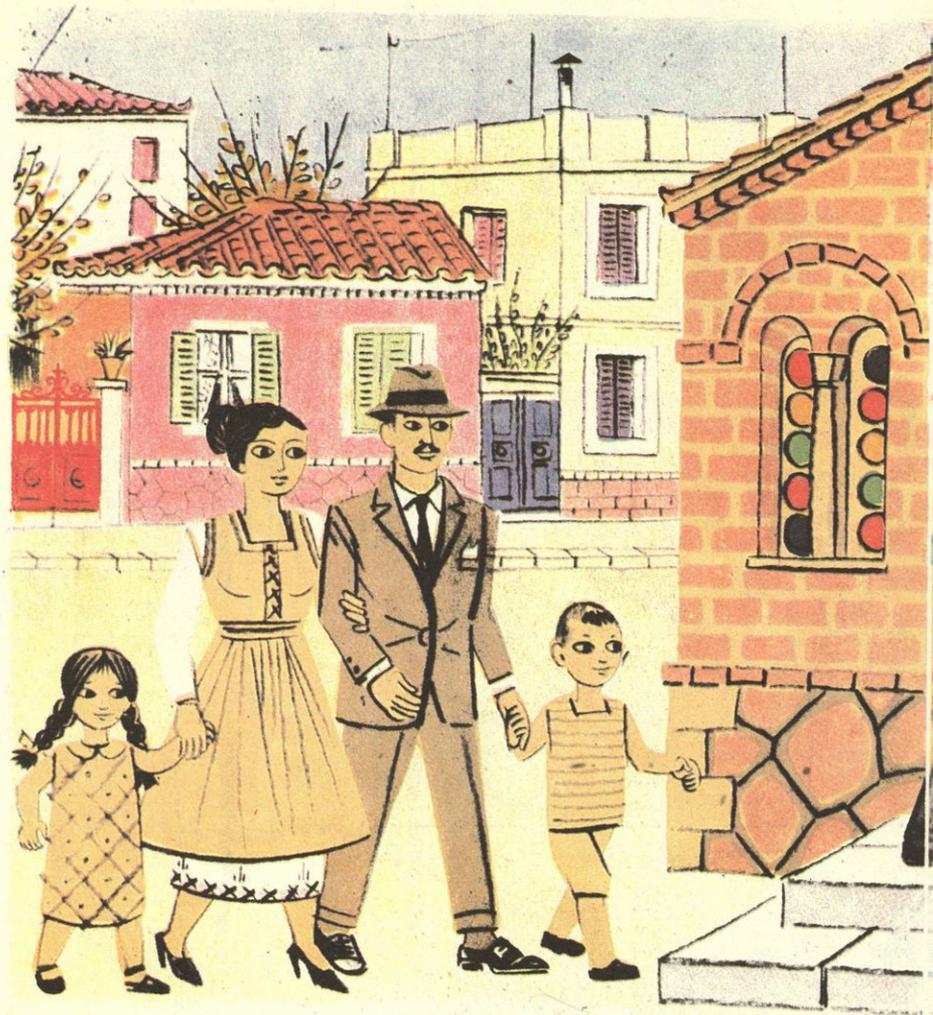
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1965

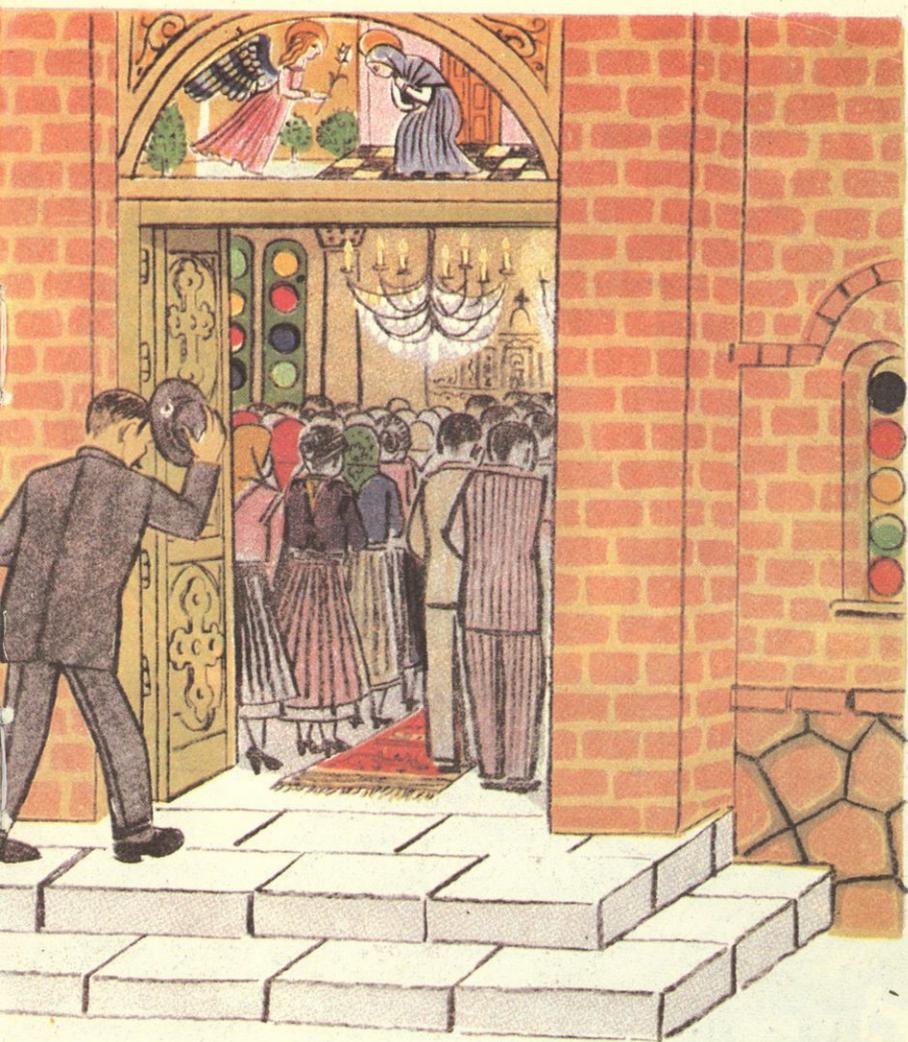
ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

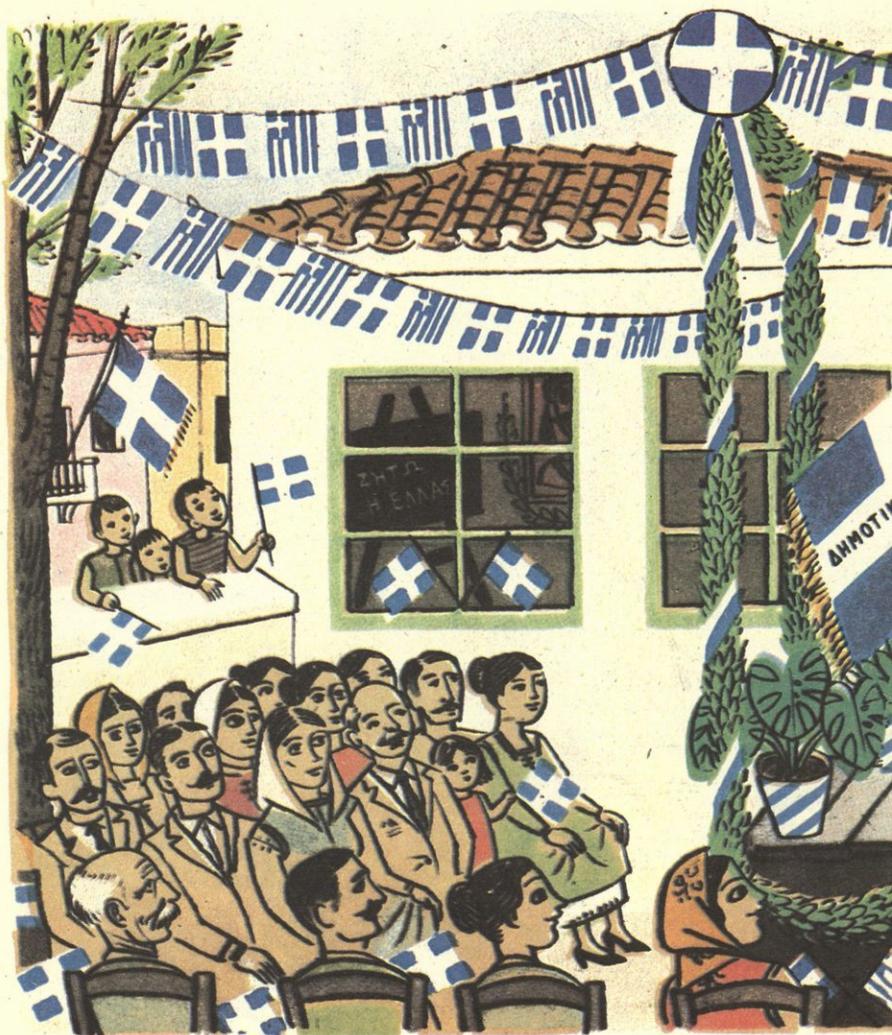
Σπύρος Ι. Παπασπύρου
Ζωγράφος
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ

Ι ι

Ι ι

Ο ο

Ο ο

α

α

v

νά

N

Νά, νά.

λ

-λά λά λά.
λά λά, όλα.

Λ

-Λά λά, όλα.
Λά λά, Λόλα.

ε

ἔλα

—Λόλα, ἔλα Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

—"Ελα, νινί

Ε

—"Ελα, νινί, έλα.

"Ελα, νινί, νάνι.

Ι ι ι... Ο ο ο...

η

Έλλη

—Νά η Έλλη.

Νινί, νά η Έλλη.

”Αννα

A

—”Αννα, έλα.
”Ελα,” Αννα.
”Ελα, ”Ελλη.

μ

μῆλα

–“Ελλη, νά ἕνα μῆλο.
Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
”Αννα, νά μῆλα.

Μίμη

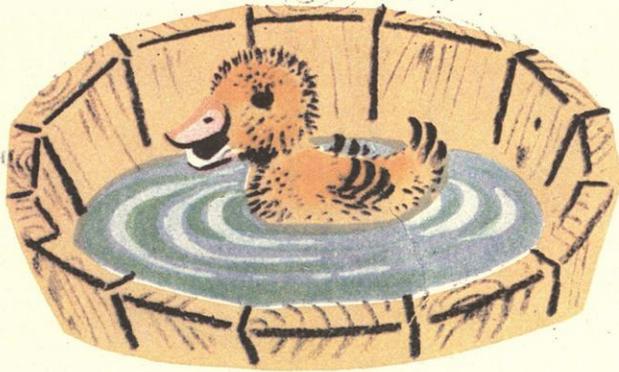
M

–Μήλα, Μίμη.
”Ελα, Μίμη, έλα.
”Ελα, μήλα μέλι.

Π π

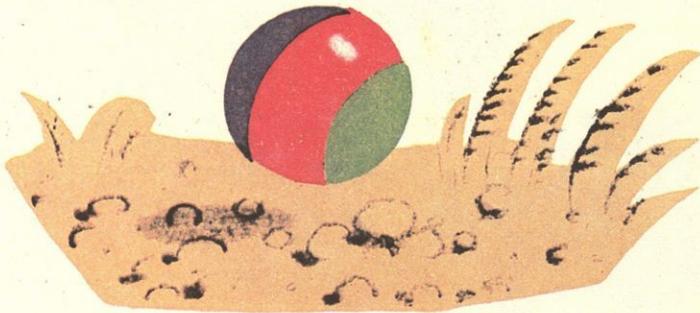
Παπί

— Πά, πά. Πί, πί.
Παπί, Μίμη.
Παπί, Άννα.
Νά ένα παπί.

Τόπι

Ττ

–Τόπι, τόπι, Μίμη.

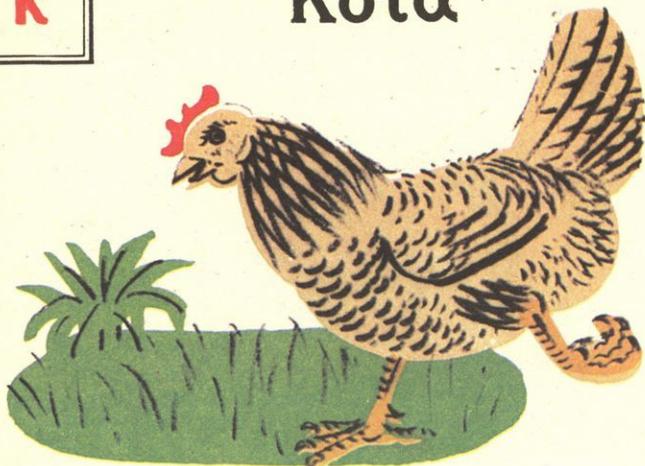
Τόπι, τόπι, Έλλη.

–Πέτα, Άννα, τὸ τόπι.

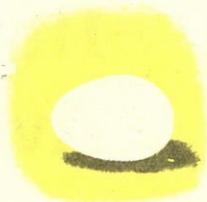
”Άννα, πέτα τὸ τόπι.

Κ κ

Κότα

Κά κά κά ή κότα.
—Νά, ή κότα, Μίμη.
Νά, ή καλή κότα.
Έκανε ένα κοκό.
Τò έκανε, νά το.

γάλα

γ

–Νά τὸ γάλα, Μίμη.
”Αννα, ”Ελλη, ἐλᾶτε.
Καλὸ γάλα, ἐλᾶτε.
–Πᾶμε, λένε ὄλα.

ι ά,

γιαγιά

Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο έκανε ή γάτα.
-Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι έμένα γάλα.

Γάτα

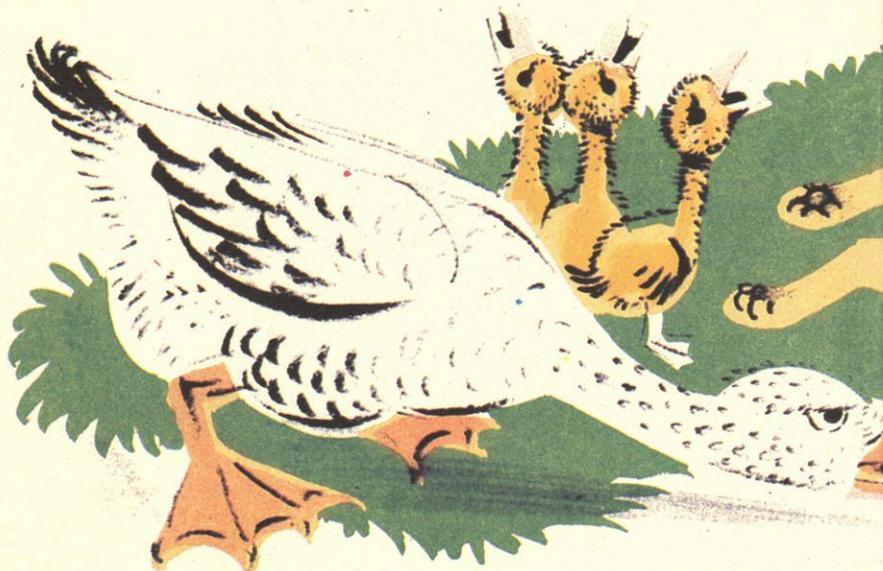
—Νιάο νιάο, ή γάτα.

—Πί πί, τὸ παπί.

Τότε ή γιαγιὰ ἔλεγε:
—Γάτα, μὴ τὸ παπί.
Γάτα, ἀγάπα τὸ παπί.

Χ χ.. ή χήνα

—Χ χ.. ή χήνα.

Χ χ.. τὰ χηνάκια.

—Πά, πά.. ή πάπια.

Πί, πί.. τὰ παπάκια.

—Γάτα, μή τὰ χηνάκια,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

Ρ ρ.. τὸ νερό

—Ρ ρ.. τὸ νερό.

—Νιάο νιάο, ἢ Ριρή.

—Πί πί, τὸ παπί.

—Χ χ ἢ χήνα.

— Χήνα, πάπια, Ριρή,
έλᾱτε, πίνετε νερό,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

ω

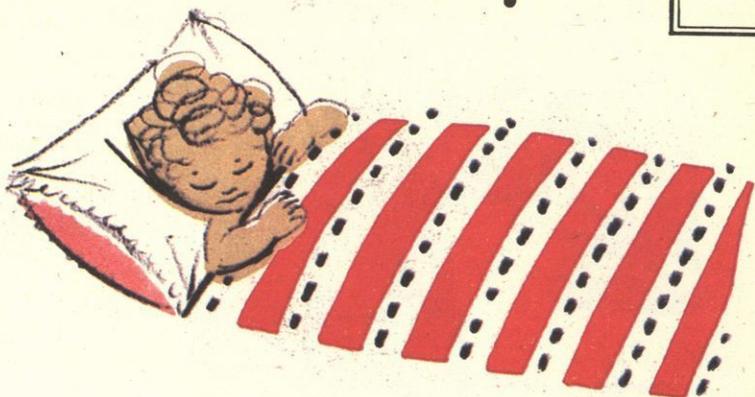
ώρολόγι

- Τίκ τάκ, τίκ τάκ,
έκανε τὸ ώρολόγι.
- Μίμη, τὸ ώρολόγι.
Νά τὸ ώρολόγι.
Έννέα ἢ ώρα,
έλεγε ἢ "Αννα.

σ σ.. σιγά

σ

- Μίμη, "Αννα, σιωπή.
Έλατε σιγά-σιγά.
- Γιατί σιγά, μητέρα;
ρώτησε ή "Αννα.
- Νάνι μέσα τὸ μωρό,
ἔλεγε ή μητέρα.

Ὁ παπᾶς

- Νά τος, ὁ παπᾶς,
ὁ καλὸς παπᾶς μας,
ἔλεγε ἡ μητέρα.
- Νὰ σᾶς ἀγιάσω...
Καλὸ μήνα,
ἔλεγε ὁ παπᾶς.

Σ

Ὁ Σωτήρης

— Ἐλλη, Ἐλλη, ἔλα.
Πᾶμε ὡς τὸ Σωτήρη.
Σὲ παρακαλῶ, πᾶμε,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.
Τότε ἡ Ἐλλη ρωτᾷ:
Γιατί νὰ πᾶμε;
Τί νὰ κάνωμε, Ἄννα;

Σύκα

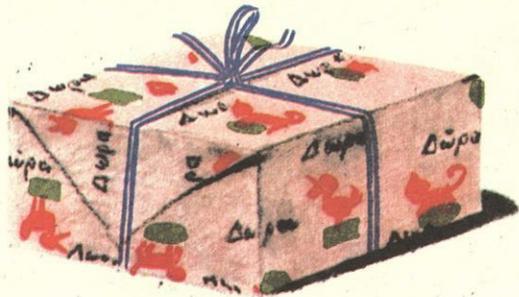
υ

‘Ο Σωτήρης ἔλεγε:
—Σύκα, καλὰ σύκα.
”Εχω σύκα μέλι.
”Ελα, πάρε ”Αννα.
Πάρε κι ἐσὺ ”Ελλη.
Πάρετε καλὰ σύκα...

δ

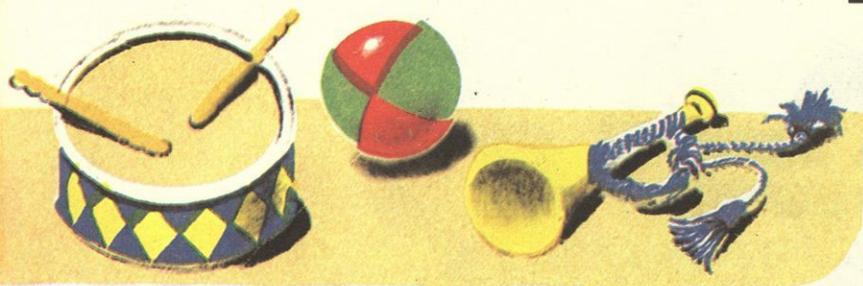
δέμα

- Δέτε ένα δέμα.
Δέτε δέμα με δώρα,
έλεγαν όλα με γέλια.
‘Ο πατέρας έλεγε:
— Μίμη, πάρε τὸ δῶρο.
”Αννα, πάρε κι έσύ.
Πάρε κι έσύ “Ελλη.

Ὁ Ἡλίας

H

— Ἡλία, Ἡλία ἔλα.
"Ἐλα νὰ δῆς δῶρα.
Τὰ ἔδωσε ὁ πατέρας.
Δές τὸ τόπι...
Δές τὴ χήνα...
Τί πολλὰ δῶρα, Ἡλία,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Β β... ό Βοριάς

— Β β... έκανε ό Βοριάς.
Β β... έκανε μέ βοή.

‘Η μητέρα ἔλεγε:
—Βάλε σακάκι, Μίμη.
Βάλετε ὅλα κάτι.
Τί δυνατὸς Βοριάς!
Πολὺ δυνατὸς βοριάς.

Δ

Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:

— Δῆμο, Δῆμο ἔλα
Δές ἓνα καράβι.

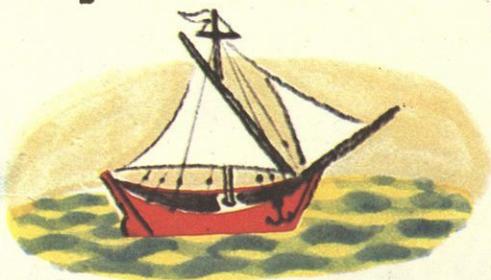
Ἕνα μεγάλο καράβι.

Κι ὁ Δῆμος ἔλεγε:

— Βάλε, Μίμη, τιμόνι.
Βάλε, Μίμη, πανιό.

“Ωρα καλή

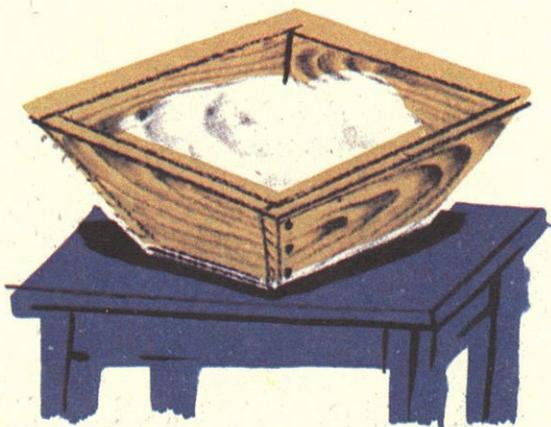
Ω

- “Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε γιαλό - γιαλό.
Σύρε μὲ τὸ καλό,
ἔλεγε ὁ Μίμης.
- “Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε μὲ τὸ Βοριά.
Σύρε μὲ τὸ Νοτιά,
ἔλεγε κι ὁ Δῆμος.

ζ

ζυμάρι

Ἡ Ἑλλῆ ἔλεγε:

—”Ω, τί πολὺ ζυμάρι!

Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.

Δῶσε γιὰ νὰ ζυμώσω.

Νὰ ζυμώσω κι ἐγώ.

Νά ὁ Ζήσης ὁ μανάβης.

Γύριζε μέ τὸ ζῶο

κι ἔλεγε δυνατά:

—Ρόδια, καλὰ μῆλα,
λάχανα, πατάτες...

Ἡ Ἄννα ἔλεγε:

—Ζήση, δῶσε μας μῆλα.
Ζήση, δῶσε μας ρόδια.

ΘΘ

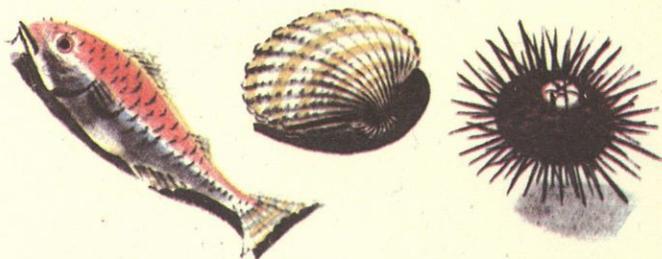
Θυμαρί

—Θυμαρί, θυμάρι, Ζωή.
Δές τί καλὸ θυμάρι.
Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
Θέλω νὰ τὸ μυρίσης,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ὁ Σταμάτης

στ

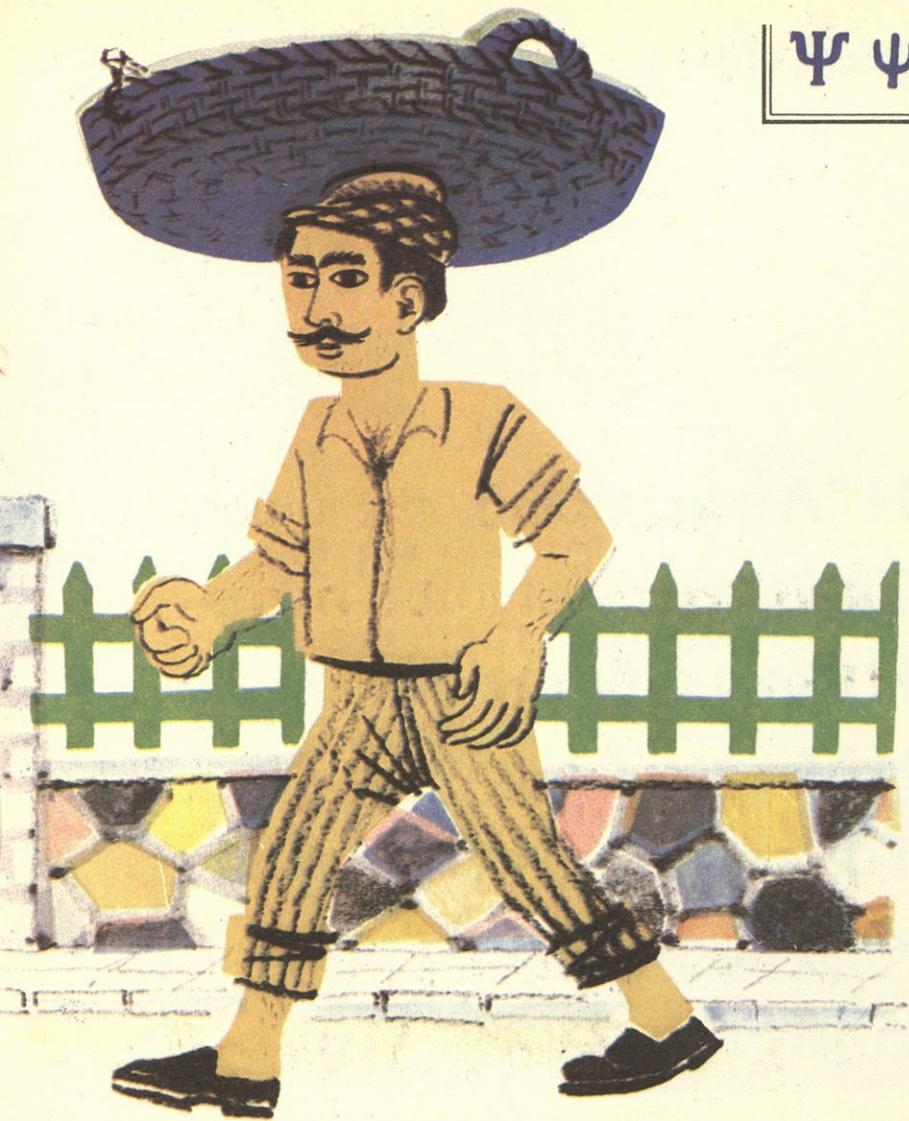

Νά ὁ κύριος Σταμάτης.
Νά τος μὲ ἓνα καλάθι.
Τὸ βαστᾶ στὸ ἓνα χέρι.
Στὸ ἄλλο, βαστᾶ ζυγαριά.
Τί νὰ ἔχη στὸ καλάθι;
Θὰ ἔχη θαλασσινά.

Ψάρια, ψάρια

— Ψάρια, ἔδῶ τὰ ψάρια.
Θαλασσινὰ ψάρια.
Ἔχω ψάρια γιὰ ψητά,
ψάρια γιὰ τηγανητά.
Πάρετε καλὰ ψάρια,
ἔλεγε ὁ Σταμάτης,
ὁ Σταμάτης ὁ ψαράς.

Ψ Ψ

ΦΩΤΙᾶ

Ἡ Ἄννα φυσᾶ τὴ φωτιᾶ.
Τὴ φυσᾶ δυνατᾶ: φ φ...
Ἡ φωτιᾶ ὅμως δὲν ἄναβε.
Ἡ Ἄννα ἔφερε δαδί.
Τὸ ἔβαλε στὴ φωτιᾶ
κι ἔφύσησε πάλι: φ φ...
Ἡ φωτιᾶ ἄναψε ἀμέσως.

Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.
Νά την μέ τὰ ψάρια.
Τὰ καθάρισε καλά
κι ἔλεγε στήν Ἄννα:
—Φέρε, Ἄννα, τὸ τηγάνι.
Φέρε, Ἄννα, τὸ λάδι.
Θὰ τηγανίσωμε ψάρια.

Ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανή φώναξε:
—Φέρε, Ἄννα, ξύλα.

Βάλε τα στή φωτιά.

Ἡ Ἄννα ἔφερε ξύλα.

Τὰ ἔβαλε στή φωτιά
κι ἐφύσησε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιά ἄναψε πολύ.

Ἐφεξε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:
—Ξύλα, ἔχω ξηρὰ ξύλα.
Ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.
Ξύλα γιὰ τὸ καζάνι.
Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,
ἀγόρασε πολλὰ ξύλα.

‘Υπερήφανος κόκορας

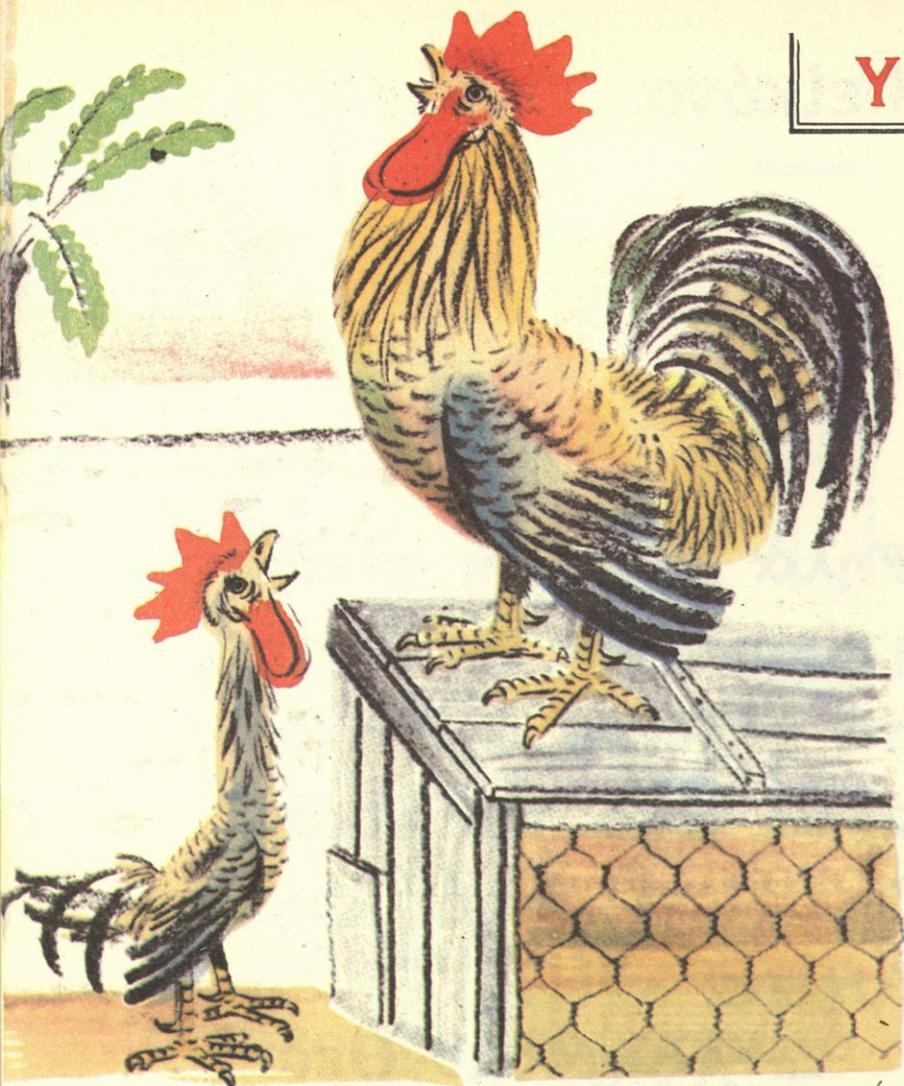

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
φώναζε ό κόκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.
‘Υπερήφανος κόκορας.

Τό κοκοράκι φώναζε:

—Κικιρίκι! Κικιρίκι!
Σάν νά ἔλεγε:
«‘Υπερήφανε κόκορα!
Δές κι ἐμένα...»

Υ

Ἡ εἰκόνα

Ψηλά ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ Ἄννα ἀπὸ κάτω,
κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.
Γονατίζει σιγὰ - σιγὰ.
Ἕστερα λέει:
— Ἄγιος ὁ Θεός...

Ἡ οἰκογένεια

Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Ἔτοιμοι ὅλοι νὰ φᾶνε.
Νὰ ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

ὁ Μίμης, ἡ Ἐλλη, ἡ Ἄννα,
ἡ γιαγιὰ κι ἡ μητέρα.
Τί μεγάλη οἰκογένεια!

Τὸ σχοινάκι

Ἡ Ἄννα πηδᾷ τὸ σχοινάκι.
Τρέχει μὲ χαρά,
κι ὅλο λέει:
Τρέχω, τρέχω,
μὲ χαρὰ πηδῶ,
τὸ σχοινάκι τὸ ἀγαπῶ.

σχ, τρ

Μού... ή άγελάδα

Μού, μού... ή άγελάδα.
Μού...έκανε ή άγελάδα,
σάν να έλεγε:
«Θέλω τὸ φαγητό μου.

Φέρε, "Αννα, φύλλα».
'Η "Αννα έφερε φύλλα.
'Η άγελάδα έτρωγε
κι έκουνούσε τήν ούρά.

Τὸ σπιτάκι

‘Ο Μίμης λέει:
—”Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη.
Θὰ κτίσω ἕνα σπιτάκι.

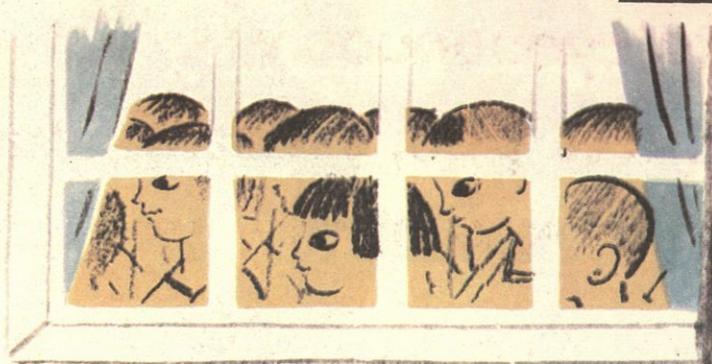
Τὰ δύο ἀδερφάκια ἴδρωσαν.
Ἰδρωσαν στή δουλειά
κι ἔκτισαν τὸ σπιτάκι.

Όταν τὸ τελείωσαν,
τραγουδοῦσαν:
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...»

Ἡ αἴθουσα

αι

Νά ἡ αἴθουσα.

Εἶναι πολὺ μεγάλη.

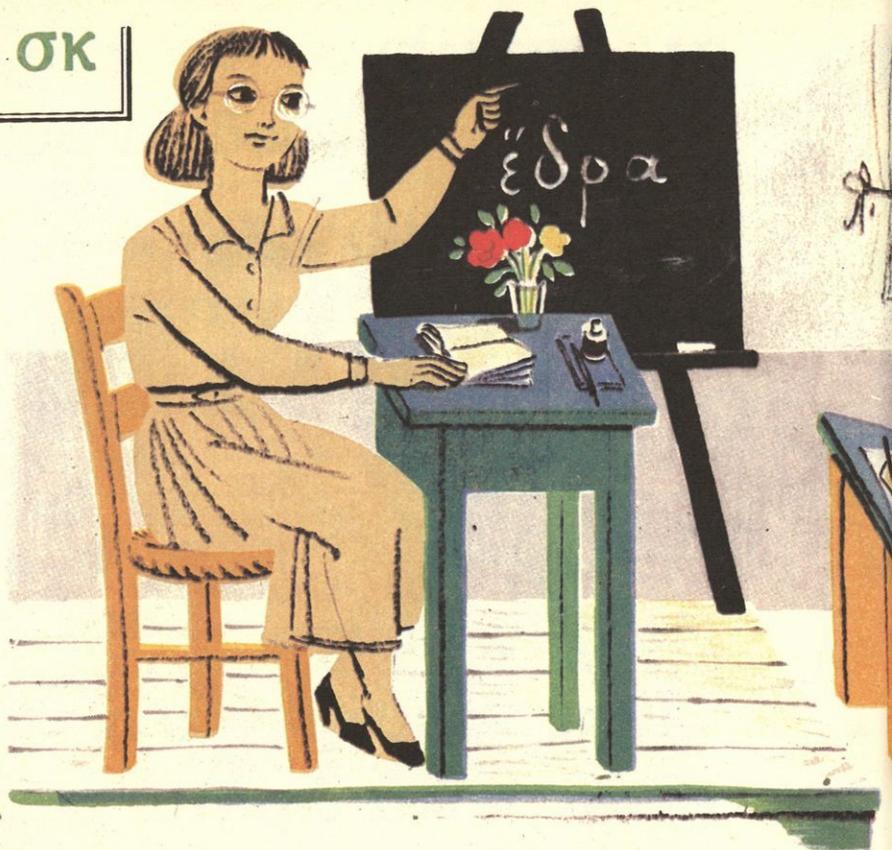
Εἶναι πολὺ ὠραία.

Ἔχει πολλὰ παράθυρα.

Ἔχει πολὺ ἥλιο,

ἥλιο πολὺ καὶ φῶς.

σκ

Νά καί ἡ δασκάλα.
Εἶναι στήν ἔδρα της.
Νά καί τὰ παιδιά.

θρ, γρ

Εἶναι στὰ θρανία τους.
Γράφουν στὰ τετράδια.
Γράφουν τὴ γραφή τους.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καὶ ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καὶ ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τὴ θεία.

‘Η θεία τούς δίνει κάτι.
Τούς δίνει ἓνα κουτί.
Τὸ κουτί ἔχει εὐζωνάκια.
Ἔχει πολλὰ εὐζωνάκια.
Εἶναι ὅλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

Τὰ παιδιὰ χορεύουν.
Χορεύουν στὸν πεῦκο.
Χορεύει καὶ ἡ Εὐτυχία.
Πρώτη σέρνει τὸ χορό.

Ἔολα μαζί τραγουδοῦν:
«Χαίρεται ὁ πεῦκος τὸ βουνὸ
καὶ ἡ ρεματιὰ τὴ λεύκα,
μὲ τὸ λευκό της τὸ κορμὶ
καὶ τὰ ἀσημένια φύλλα».

Αύγό, αύγό!

‘Η Άννα ἔχει ἓνα αύγό.
Τὸ δείχνει στὴν Εὐτυχία.
Τὸ δείχνει καὶ λέει:
— Αὐγό, αύγό, ἓνα αύγό.
Εὐτυχία, δές ἓνα αύγό.
Τὸ ἔκαμε ἡ μαύρη κότα.
Αὐριο θὰ κάμη κι ἄλλο.

‘Η”Αννα κρύβει τὸ αὐγό.

Τὸ κρύβει στὰ χέρια της
καὶ λέει στὴν Εὐτυχία:

— Σπάζω πάγο, βρίσκω ἀσήμι,
Σπάζω ἀσήμι, βρίσκω μάλαμα.

Τί εἶναι;

‘Η Εὐτυχία λέει:

— Τὸ βρῆκα, τὸ βρῆκα.

Εἶναι τὸ αὐγό, ”Αννα...

Τὸ αὐτοκίνητο

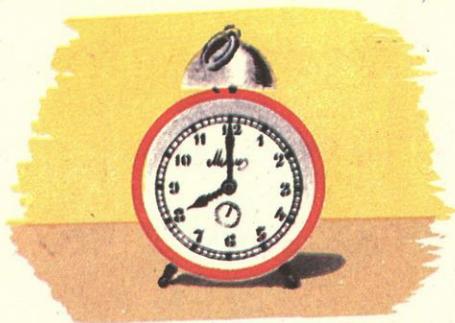
Ἔνα αὐτοκίνητο περνᾶ.
Τί ὦραϊο αὐτοκίνητο!
Ἡ Αὔρα τὸ κυνηγᾶ.
Τρέχει καὶ γαυγίζει.

Θέλει νά τὸ φτάση.
Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαυγίζει ἀκόμη:
— Γαβ-γαυ, γαφ-γαυ!

Καληνύχτα

ΧΤ

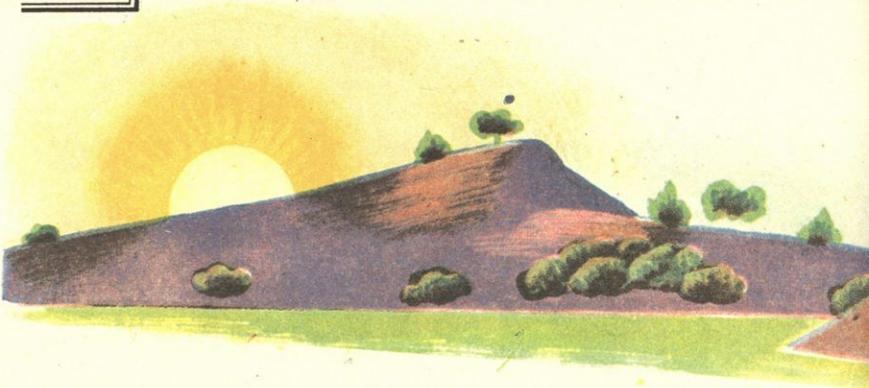

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
χτυπᾶ τὸ ὠρολόγι.
Χτυπᾶ σὰν νὰ λέη:
«Ὡρα ὀχτώ. Καληνύχτα».

Τὰ παιδιὰ γονατίζουν.
Γονατίζουν στὴν εἰκόνα.
Λένε τὴν προσευχή τους:

«Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου,
νά φυλᾷς τὴ γιαγιά,
τὸν πατέρα, τὴ μητέρα
κι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ».

Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.
Κικιρίκου, οί πετεινοί.
Φύγε, νύχτα σκοτεινή,
τὸ πουλάκι κελαηδεῖ.
Ξύπνα, ἐφάνηκε ἡ αὐγή.
Πάει πιά ἡ νύχτα αὐτή.
Ἦρθε ἡ χαρὰ στὴ γῆ.

— Τσίου. τσίου!

ΤΣ

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
κελαηδοῦν τὰ πουλάκια.
Εἶναι σὰν νὰ λένε:
«Ξυπνήστε ἀρνάκια.
Ξυπνήστε κατσικάκια.
Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν».

Παίζουν τὸ λύκο

Ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Παιδιά, παίζομε τὸ λύκο;
- Παίζομε, λένε ἐκεῖνα.
- Ἐγὼ λύκος, λέει ὁ Μίμης
καὶ δένει τὰ μάτια του.
- Ἐγὼ ἀρνάκι, λέει ἡ Ἄννα.
- Ἐγὼ κατσικάκι, λέει ἡ Ἐλλη.

Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει.
Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:
—Μές στο δάσος περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»
Ὁ Μίμης ἀποκρίνεται:
—Βάζω τὰ παπούτσια μου.

Τὸ μπαστούνι

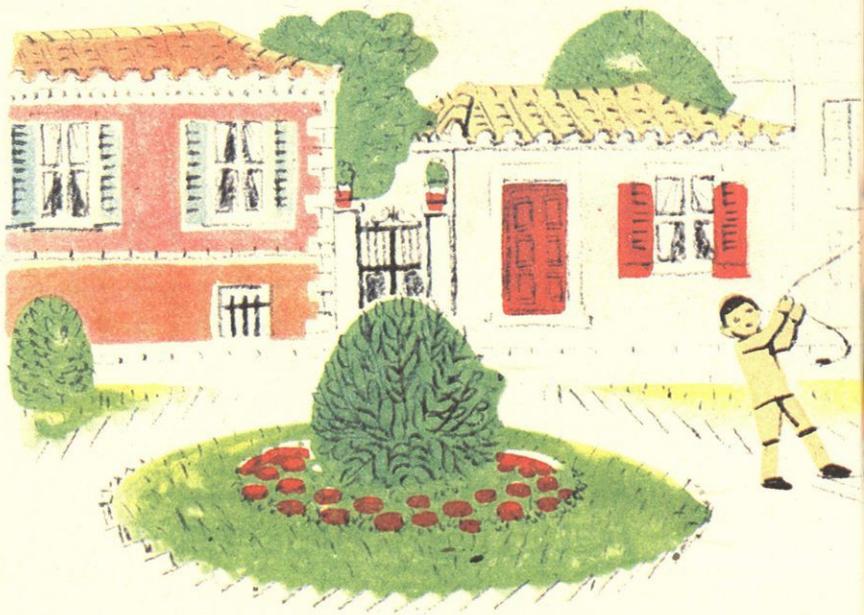

Ὁ Μίμης ἔχει μπαστούνι.
Ἔχει μεγάλο μπαστούνι.
—Μπέ, κάνουν τὰ κορίτσια.
καὶ τραγουδοῦν πάλι:
—Μὲς στὸ δάσος περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

‘Ο Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιὰ τούμπα
καὶ λέει γρήγορα:
—Παίρνω τὸ μπαστούνι
καὶ σᾶς κυνηγῶ...

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

«Ντίν-ντάν, ντίν ντάν»,
χτυπά ή καμπάνα.
Σήμερα είναι Κυριακή.

Τὰ παιδιὰ σηκώνονται
κι ἐτοιμάζονται.
Ντύνονται μὲ χαρά.
Θὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία.

Σὲ λίγο φτάνουν.
Φτάνουν στὴν ἐκκλησία
καὶ μπαίνουν μέσα.
Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια ἀναμμένα.
Τὸ λιβάνι μοσχοβολᾷ.
Ὁ παπᾶς εὐλογεῖ.
Δίνει εὐχὲς σὲ ὅλους.

Φ Τ

Ἡ Χιονισμένη αὐλή σμ

Ὅλα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάλευκα.
Τὰ παιδιὰ χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν.
Νὰ παίξουν μὲ τὸ χιόνι.

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Κατεβαίνουν στην αύλή.
Κάνουν μπάλες με χιόνι.
Παίζουν και τραγουδοῦν:

«Χιόνι έπεσε πολύ.
Κρύο κάνει στην αύλή.
Κοκκινίζει ή μύτη μας,
τρέχομε στο σπίτι μας».

Στὸ τζάκι

Κοιτᾶτε τὸ τζάκι.
Λάμπει ἀπὸ τὴ φωτιά.
Κοιτᾶτε καὶ τὰ παιδιὰ.
Εἶναι κοντὰ στὸ τζάκι.

Νά καὶ ἡ γιαγιά μαζί.
Ζεσταίνεται καὶ λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

‘Η”Αννα σηκώνεται. βλ

Φεύγει από τὸ τζάκι.

Πάει κοντὰ στὸ τζάμι.

Κοιτάζει ἔξω, στὴν αὐλή.

Τὴ βλέπει χιονισμένη.

‘Η”Αννα τότε λέει:

—Κάνει κρύο, παγωνιά.

Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
πού ἔχει σγουρά μαλλιὰ.
Παίζει τὸν ταχυδρόμο.
Ἔχει μεγάλη σάκα.

Σάκα γεμάτη γράμματα.
Τὰ ἔγραψαν τὰ παιδιὰ.
Ὁ Σγουρὸς τὰ μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τὸ ὄνομα
καὶ τὸ δίνει στὸν Τζανή.
Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει.
Διαβάζει καλὰ τὸ γράμμα
καὶ κάνει ὅτι γράφει.

Ἡ Βασδέκη τραγουδᾷ:
«Μάνα, σγουρὸς βασιλικός,
πλατύφυλλος καὶ δροσερός.
Μάνα, ποιὸς τὸν ἐπότιζε
καὶ τὸν ἐδροσολόγιζε;
Ἐβγαλε φύλλα καὶ κλωνιὰ
κι ἐσκέπασαν τὴ γειτονιά.
Ἐσκέπασαν κι ἐμένα,
ποῦ μὲ ἔχει ἡ μάνα ἕνα...»

πλ

Αὐτὸ ἔγραφε τὸ γράμμα.
Αὐτὸ ἔκανε ἡ Βασδέκη.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ἀσβεστάς διαβάσει:
Διαβάσει στὸ γράμμα:
«Ρίξε τὴ σβούρα σου!»
Βγάζει τότε τὴ σβούρα
καὶ τὴν πετᾷ μὲ ὄρμη.
Σβίν...κάνει ἐκείνη
καὶ γυρίζει γρήγορα.

Ἡ Ἄννα διαβάζει.

Διαβάζει στὸ γράμμα της:

«Βασιλέας δὲν εἶμαι,

κορόνα φορῶ.

Ρολόγι δὲν ἔχω,

Τὶς ὥρες μετρῶ.

Τί εἶναι;»

Τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν:

—Κικιρίκου, ὁ κόκορας.

‘Η ”Αννα τότε λέει:
—Τὸ ηὔρατε, τὸ ηὔρατε.
Εὐχαρίστησε τὸ Σγουρὸ
καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ.
Τὸ παιγνίδι ἔτελείωσε.

Τὸ φεγγάρι

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸ φεγγάρι
καὶ λέει:

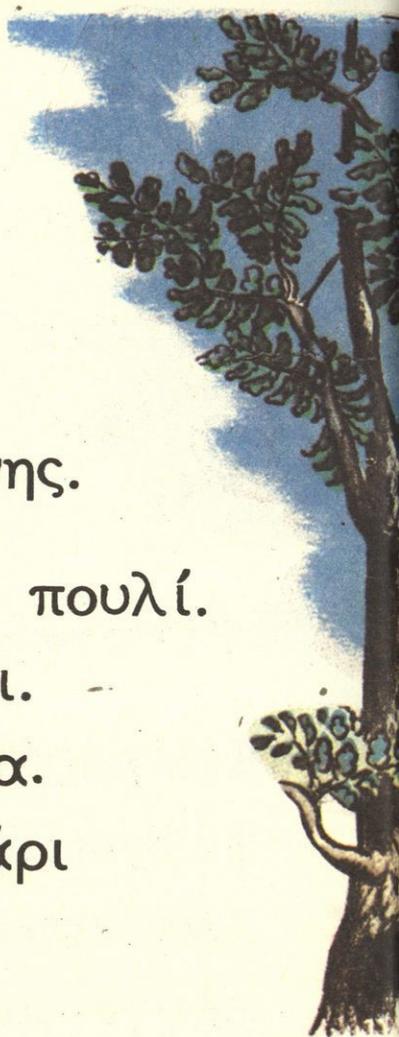

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει ἀπὸ τὸν οὐρανό.
Σὰν καντήλι κάθε βράδυ,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι».

Ὁ γκιώνης

—Γκιών, γκιών!
φωνάζει ὁ γκιώνης.

Ὁ γκιώνης εἶναι πουλί.
Εἶναι νυχτοπούλι.
Πετᾶ στὰ δέντρα.
Βλέπει τὸ φεγγάρι
καὶ φωνάζει:
—Γκιών, γκιών!

Στὴν ἔξοχή

Νά τὰ παιδιά,
νά τα στὴν ἔξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομὴ σήμερα
καὶ ἔχουν μεγάλη χαρά.

μπρ, στρ

‘Ο Λάμπρος παίζει.

‘Ο Στρατής τρέχει.

‘Ο Βαγγέλης τραγουδά.

‘Ο Γκίκας χοροπηδά.

Ἡ νεραντζούλα

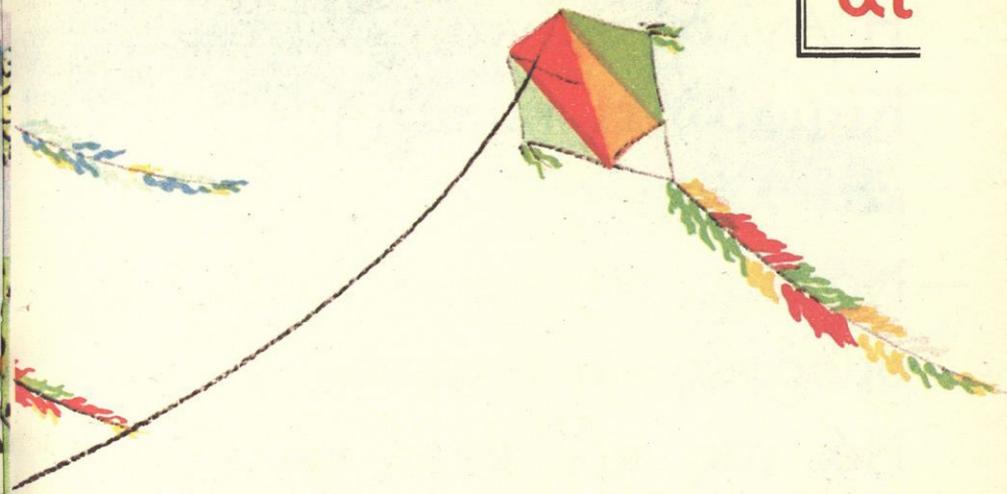
Νά καὶ τὸ περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κὺρ Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τὶς λεμονιές.
Βλέπει τὶς νεραντζιές.

Ἡ Ἄννα τραγουδεῖ:
 «Νεραντζούλα φουντωμένη,
 μὲ νεράντζια φορτωμένη».

‘Ο άϊτός

Ὁ αἶτός τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ψηλὰ στὸν οὐρανό.
Φαίνεται σὰν πουλί.
Ὁ Μίμης τὸν καμαρώνει.
καὶ κρατεῖ τὸ σχοινὶ γερά.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πελάϊ του.
Καμαρώνει κι αὐτὴ
καὶ λέει:

— Νά τος, νά τος ὁ ἄϊτός,
ὄμορφος καμαρωτός.
Νά τος πῶς πετᾷ ψηλά,
μᾶς κοιτάζει καὶ γελᾷ.

Ἡ μυίγα

υι

Μιά μυίγα πετᾶ.

Εἶναι μιὰ μεγάλη μυίγα.

Εἶναι μιὰ χρυσόμυιγα.

Ἡ Ἀγλαΐα βλέπει τὴ μυΐγα,
τὴν ἀκούει ποὺ βουΐζει
καὶ θέλει νὰ τὴν πιάσῃ.
Ἡ χρυσόμυιγα ὅμως φεύγει.
Πετᾶ μακριά.

Ὁ ἔλεγχος

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸν ἔλεγχο.
Βλέπει τὸν βαθμὸ της
καὶ λέει:
— Πῆρα «ἄριστα».

Θὰ χαρῆ ἡ γιαγιά.
Θὰ χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θὰ χαροῦν ὅλοι,
ὅταν δοῦν τὸν ἔλεγχο.

”Αλφα – Βῆτα

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.

”Ολα τὰ βιβλία φέρ’ τα
καὶ μολύβι καὶ χαρτί,
γιὰ νὰ γράφω κάθε τί.
Γιὰ νὰ γράφω γραμματάκια,
Τοῦ Θεοῦ τὰπραματάκια.

Τὰ γράμματα

α Α ἄλφα ι Ι γιώτα

β Β βῆτα κ Κ κάπα

γ Γ γάμα λ Λ λάμδα

δ Δ δέλτα μ Μ μὶ

ε Ε ἔψιλον ν Ν νὶ

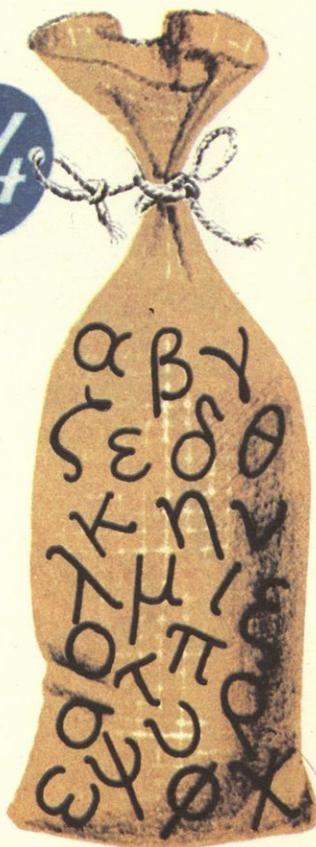
ζ Ζ ζήτα ξ Ξ ξὶ

η Η ἥτα ο Ο ὄμικρον

θ Θ θῆτα π Π πὶ

ρ Ρ ρὸ
σ Σ σίγμα
τ Τ ταῦ
υ Υ ὕψιλον
φ Φ φὶ
χ Χ χὶ
ψ Ψ ψὶ
ω Ω ὠμέγα

24

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέει:
«Μόλις πρωί ξυπνήσω,
Ἐσένα θὰ ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σὲ παρακαλῶ,
πάλι νὰ μὲ φωτίσης
καὶ νὰ μὲ βοηθήσης
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νὰ εἶμαι παιδί καλό.»

Στὴ βρύση

Ὁ Μίμης ξύπνησε.

Ξύπνησε πρωί-πρωί σήμερα.

Ἔτσι ξυπνᾷ πάντοτε.

Μόλις σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
πηγαίνει ἀμέσως στὴ βρύση.

Τὴν ἀνοίγει καὶ πλύνεται.

Πλύνεται μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλει νὰ εἶναι καθαρὸς.

Θέλει τὴν ὑγεία του.

Τὸ σαποῦνι κάνει ἀφρούς.

Ὁ Μίμης χαίρεται τὸ νερό,
χαίρεται καὶ τὸ σαποῦνι.

Γύρω στο τραπέζι

- “Ολοι είναι στο τραπέζι.
Παίρνουν τὸ πρωινὸ τους.
Πίνουν ζεστὸ γάλα, πίνουν τσάϊ.
Τρῶνε καὶ λίγες φέτες ψωμί.
“Ολοι εἶναι χαρούμενοι
καὶ τρῶνε μὲ ὄρεξη.

- Μὲ ὄρεξη τρώει καὶ ἡ Λόλα.
“Εμαθε πὼς τὸ γάλα κάνει καλὸ.
Κάνει μεγάλο καλὸ στὰ παιδιά.
“Η Λόλα πίνει ὅλο τὸ γάλα.
Σηκώνει τὸ φλιτζάνι καὶ λέει:
—Μητέρα, ἤπια ὅλο τὸ γάλα.
—Εὖγε, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μητέρα.

Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης

Ἡ Ἑλλη δὲν πηγαίνει σχολεῖο.
Εἶναι, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ πέντε.
Κάθεται σπίτι μαζί μὲ τὴ Λόλα.
Πότε παίζει μὲ τὴν ἀδερφή της
καὶ πότε μὲ τὴν κούκλα της.
Τὴ ντύνει καὶ τὴ στολίζει.

“Όταν τή βάζη νά κοιμηθῆ,
τή νανουρίζει και λέει:

«Νάνι, νάνι τὸ κουκλί μου,
νάνι, νάνι τὸ μωρό μου,
νάνι, νάνι τὸ παιδί μου,
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου.

“Έλα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ’ το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἔλαφρά νά τὸ κοιμήσης
στή ζεστή σου τήν ἀγκάλη.

Κοιμήσου και παράγγειλα
στήν Πόλη τὰ προικιά σου.
Στὰ Γιάννενα τὰ ρούχα σου
και τὰ χρυσαφικά σου».

Τὰ χελιδόνια

Τὰ παιδιά κοιμούνται ακόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στοῦ παράθυρο.
Τὸ ἀνοίγει καὶ κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νὰ πετοῦν χελιδόνια
καὶ φωνάζει μὲ χαρά:

— Παιδιά, σηκωθῆτε,
ἦρθαν τὰ χελιδόνια.
Μίμη, Ἐλλη, Λόλα, σηκωθῆτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμης.
Ὕστερα σηκώνεται ἡ Ἑλλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
Ὅλα τρέχουν στήν Ἄννα
καί τήν ρωτοῦν:

- Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;
- Νά τα, νά τα, λέει ἐκείνη.
Ἐλάτε κοντά νά δῆτε.

Τά παιδιά κοιτάζουν ἔξω
καί βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια τους
καί λένε χαρούμενα:

- Καλῶς ἦρθατε, καλῶς ἦρθατε.
Σᾶς περιμέναμε, καλὰ πουλάκια!

Χελιδόνι μου γλυκό

- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
πού ἦσουνά τόσον καιρό;
Σέ ζητοῦσα σὰν τρελό.
- Ἦμουνα στὴν ξενιτιά
κι ἔπαιζα μ' ἄλλα παιδιά.
Τώρα ἔρχομαι ξανά
στὴν παλιά μου τὴ φωλιά.
- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ἔλα κάτω νά σοῦ πῶ,
πὼς πολὺ σέ ἀγαπῶ.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!

Ὅλα εἶναι χαρούμενα τώρα.

Ὁ οὐρανός εἶναι γαλανός.

Δέν ἔχει πιά σύννεφα.

Τὰ χιόνια ἔχουν λιώσει.

Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν.

Ἔφυγαν μέ τ' ἄρνιά τους

καὶ πῆγαν στὰ ψηλὰ βουνά.

Τὰ δέντρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.
Τὰ παιδιά ἔχουν χαρὰ τώρα.
Ἔφυγε πιά ὁ Χειμώνας.
Πάει ἡ παγωνιά καὶ τὸ κρύο.
Ἡ Ἄννα χαρούμενη τραγουδεῖ:

«Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη, παιδιά,
καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιά,
πεταλοῦδες καὶ πουλάκια
καὶ ὠραῖα λουλουδάκια».

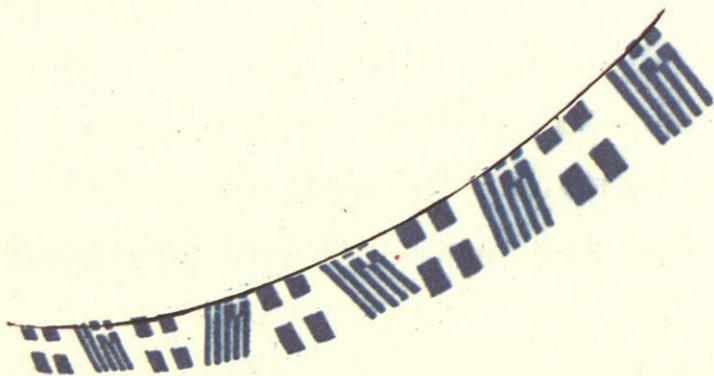
Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιὰ ντύθηκαν τὰ γιορτινά τους
καὶ πηγαίνουν στοῦ σχολεῖο.
Μπῆκαν στή γραμμὴ
καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Όταν τελείωσε ἡ ἐκκλησία,
τὰ παιδιὰ γύρισαν στὸ σχολεῖο.
Ἐκεῖ μαζεύτηκε πολὺς κόσμος,
ποὺ ἤθελε νὰ δῆ τὴν ἑορτὴ,
τὴν ἑορτὴ τοῦ σχολείου.
Τὰ παιδιὰ τραγούδησαν.
Ὁ δάσκαλος ἔβγαλε λόγο.
Στὸ τέλος ὅλοι φώναξαν:

- Ζήτω ἡ Πατρίδα μας!
- Ζήτω ὁ Στρατός μας!
- Ζήτω ἡ 25η Μαρτίου!

Στή σημαία

Τῆς Πατρίδας μου ἡ σημαία
ἔχει χρῶμα γαλανό
καὶ στή μέση χαραγμένο
ἕναν κάτασπρο σταυρό.

Κυματίζει μὲ καμάρι,
δὲ φοβᾶται τὸν ἐχθρό.
Σὰν τῆ θάλασσα εἶν' γαλάζια
καὶ λευκὴ σὰν τὸν ἄφρό.

Τὰ καταστήματα

Ὁ Μίμης πηγαίνει στό σχολεῖο.
Δίπλα του πηγαίνει ἡ Ἄννα.
Τώρα βρίσκονται στήν πλατεία
καί κοιτάζουν τὰ καταστήματα.
Ἡ Ἄννα διαβάζει:

- Ὁ Μίμης λέει:
- Αὐτὸ εἶναι τὸ κατάστημα,
ποῦ ὁ πατέρας ἀγοράζει τρόφιμα.
Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ ὄπωροπώλης εἶδε τὰ παιδιά
καὶ λέει:

- Ὅλα εἶναι φρέσκα, παιδιά.
- Ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι.
- Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἄννας
καὶ λέει:

- Σταμάτησε, Ἄννα, τὸ διάβασμα,
γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε
καὶ θὰ πᾶμε ἀργὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸ δρόμο

Στὸ δρόμο σὰν βαδίζω,
εἶμαι προσεχτική.
Τὸ βλέμμα δέν γυρίζω
ἐγὼ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀκόμη
προσέχω ὅταν φτάσω
μπρὸς σ' ἓνα σταυροδρόμι,
ποὺ πάω νὰ τὸ περάσω.

Ἡ ἐκκλησία

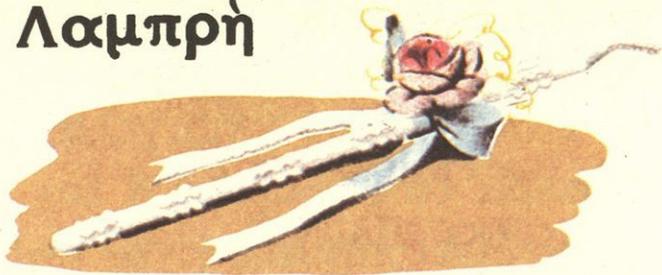
Νά καί ἡ ἐκκλησία,
πού λέγεται «Ἅγιος Ἰωάννης».
Ἔχει μεγάλη καμπάνα,
πού ἀκούεται παντοῦ.
Τά παιδιά κάνουν τὸ σταυρό τους,
ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.
Κοιτάζουν μήπως ἴδουν τὸν παπά,
γιὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι.

Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τὸν παπα-Ἡλία.
Καί ὁ παπα-Ἡλίας γνωρίζει
ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου.
Τά παιδιά, ὅταν τὸν βλέπουν,

τρέχουν άμέσως κοντά του
καί τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι.
Ὁ παπα-Ἡλίας χαμογελά.
Ὕστερα τὰ εὐλογεῖ.
Τοὺς δίνει τὴν εὐχή του καί λέει:
— Ἔχετε τὴν εὐχή τοῦ Χριστοῦ.
Ἔχετε τὴν εὐχή μου...

Ἡ Λαμπρὴ

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα ἢ καμπάνα.
Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Πηγαίνει νύχτα στὴν ἐκκλησία.
Ἐμπρὸς πηγαίνουν τὰ παιδιά.
Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς τους.
Ὅλοι κρατοῦν τὶς λαμπάδες τους.
Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά τους.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!
χτυπᾶ χαρωπὰ ἢ καμπάνα.

Ἡ φωνή της ἀκούεται καθαρά.

Εἶναι σάν νά τοὺς λήη:

— Ἐλᾶτε ἀπόψε στὴν ἐκκλησία.

Εἶναι ἡ νύχτα τῆς Λαμπρῆς.

Ἀπόψε θ' ἀναστηθῆ ὁ Χριστὸς μας.

Ἐλᾶτε ὅλοι νά ἐορτάσωμε...

Μπαίνουν μέσα στὴν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.

Τὰ καντήλια καὶ οἱ λαμπάδες καῖνε
καὶ σκορποῦν γύρω φῶς.

Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,

γιατί ὁ Χριστὸς θὰ ἀναστηθῆ.

Χαρούμενα εἶναι καὶ τὰ παιδιά.

Χαρούμενοι εἶναι καὶ οἱ γονεῖς τους.

Ἐπιστρέφουν στο σπίτι

Βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καὶ εὖχονται ὁ ἓνας στὸν ἄλλον:

— Χριστὸς ἀνέστη!

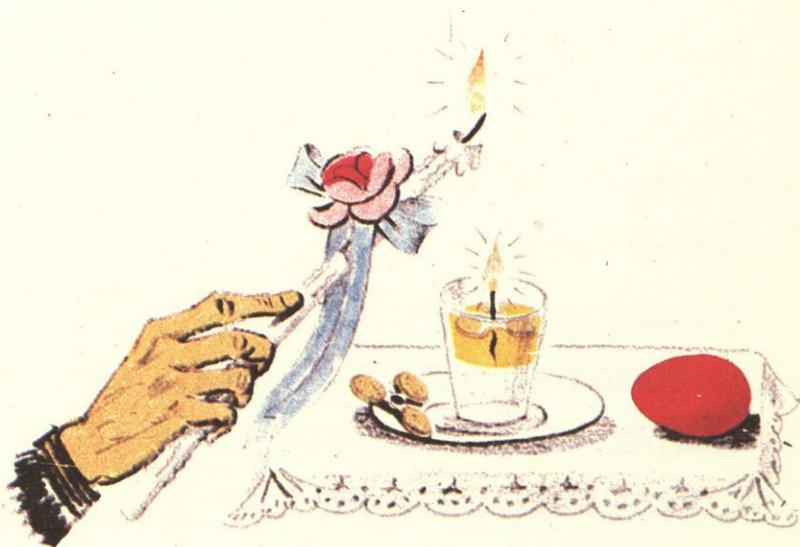
— Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ὁ πατέρας φιλεῖ τὰ παιδιά του.
Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ μητέρα.

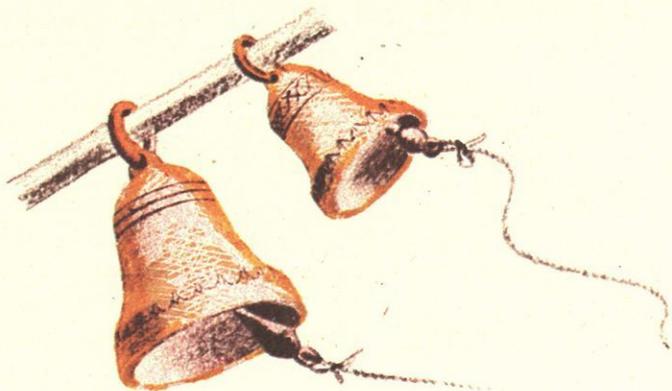
Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τὴ λαμπάδα της
καὶ προσέχει νὰ μὴ σβήσει.
Πηγαίνει τὴ λαμπάδα στο σπίτι.
Τὴ δίνει στὴ γιαγιά καὶ λέει:

Χριστός ανέστη, γιαγιά.
Ἡ γιαγιά τή φιλεῖ καί λέει:

— Ἀληθῶς ανέστη, παιδί μου.
Ὅστερα παίρνει τή λαμπάδα.
Πηγαίνει στό εἰκόνισμα
καί ανάβει τὸ καντήλι.

Πασχαλιὰ

Ἦρθε πάλι ἡ Πασχαλιὰ
μὲ ἀγάπη, μὲ φιλιὰ,
μὲ αὐγὸ καὶ μὲ ἄρνι
Χαίρετε, Χριστιανοί.

Τί φορέματα καλά,
τί γλυκίσματα πολλά,
τί τραγούδι καὶ φωνή.
Χαίρετε Χριστιανοί.

Στήν έξοχή

Τά παιδιά πῆγαν στήν έξοχή.
Πῆγαν έκδρομή μέ τό σχολεῖο.
Ξεκίνησαν τό πρωί μέ γέλια.
Σέ ὄλο τό δρόμο τραγουδοῦσαν.
"Όταν ἔφτασαν στήν έξοχή,
κοίταζαν τριγύρω μέ χαρά.
Ἐκεῖ ὄλα ἦσαν ὠραῖα.
Τά δέντρα ἦσαν ἀνθισμένα.
Τά σπαρτά ἦσαν καταπράσινα.
Σέ λίγο ἄρχισαν τό παιγνίδι.
"Αλλά ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα μάζευαν λουλούδια.
Ἄ Μίμης μάζευε λουλούδια.
Θά ἔκανε μέ αὐτά στεφάνι.

Οί πεταλούδες

‘Η Άννα έπαιζε με τις φίλες της.
Κυνηγοῦσαν πεταλούδες.
Μόλις ὅμως πλησίαζαν,
οί πεταλούδες πετοῦσαν μακριά.

Στό τέλος ή Άννα έπιασε μία.
Ήταν μία μικρή πεταλούδα.
Τά φτερά της ήσαν ώραια.
Είχαν διάφορα χρώματα.
Ή Άννα τήν κρατούσε άπαλά
καί τής τραγουδούσε:

«Έλα, πεταλιδίτσα μου,
στάσου νά σε τσακώσω,
δέν θα σου τσαλακώσω
καθόλου τά φτερά.

Θά σε ταίζω ζάχαρη,
θα σου 'χω για σπιτάκι
μεταξωτό κουτάκι,
θα ζήσης μία χαρά...»

Ἡ πεταλούδα ὁμῶς ἤθελε νὰ φύγη
καὶ ἂν εἶχε φωνὴ θὰ ἔλεγε:

«Γιὰ τὴ δική σου ζάχαρη,
καθόλου δὲ μέ μέλει.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι,
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ.

Ἔχω τὸν κάμπο τὸν πλατὺ,
τὴ χλόη τὴ δροσάτη
βασιλικὸ παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα ἀγαποῦσε τὴν πεταλούδα
καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγη.

Πρωτομαγιά

Ἦρθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στοὺς κάμπους σκορπιστήτε,
μές στή δροσούλα κι εὐωδιά
πετάξετε, χαρήτε.

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάντε ὄμορφο στεφάνι
καὶ τραγουδήστε μέ χαρά:
«Ὁ Μάης, νά τος, φτάνει!»

Πηγαίνουν στη θάλασσα

Μιά μέρα ὁ πατέρας εἶπε:

— Παιδιά, θὰ πᾶμε στη θάλασσα.

Ἐκεῖ θὰ παίξετε, θὰ χαρῆτε.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐτοιμαστῆτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

φώναξαν τὰ παιδιά

κι ἔτρεξαν νὰ ἐτοιμαστοῦν.

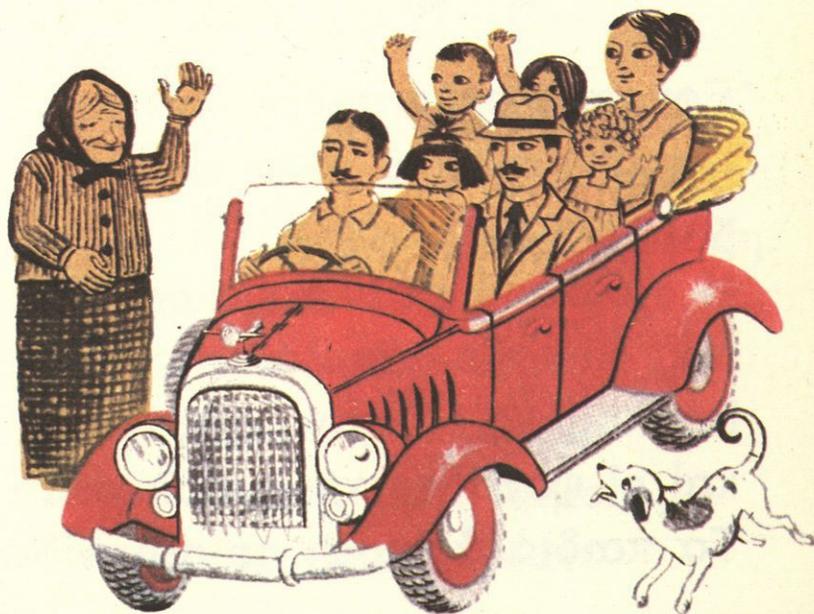
Ἡ μητέρα ἐτοίμασε φαγητό,
γιὰ νὰ τὸ πάρουν μαζί τους.

Τηγάνισε πολλοὺς κεφτέδες,
ἔβρασε ἀρκετὰ αὐγά,

πῆρε τυρί, ψωμί καὶ φροῦτα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔφτιαξε ἓνα δέμα,
ποῦ τὸ τύλιξε μὲ προσοχή.

Ὁ πατέρας πῆγε στὴν ἀγορὰ
καὶ ἔφερε ἓνα αὐτοκίνητο.
«Του... του» ἔκανε τὸ αὐτοκίνητο,
καὶ κατέβηκαν ὅλοι κάτω.
Σὲ λίγο ἀνέβηκαν προσεχτικὰ
καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.
Τὰ παιδιά εἶχαν μεγάλη χαρά.

Στήν ἀκροθαλασσιά

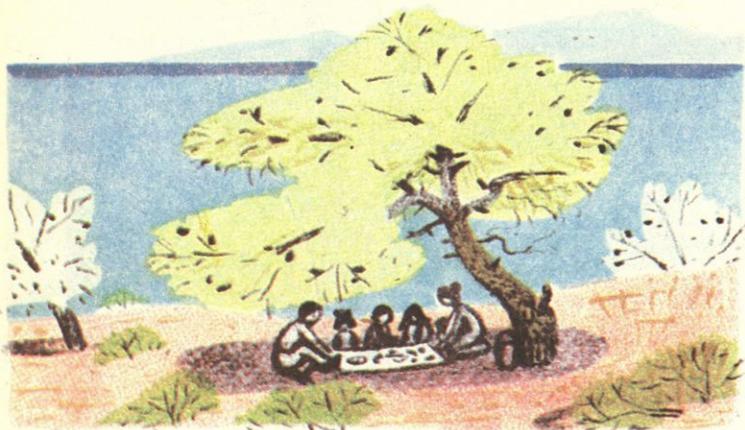

Ἔφτασαν στήν ἀκροθαλασσιά.
Κατέβηκαν ἀπό τὸ αὐτοκίνητο
καὶ κοίταζαν γύρω.
Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἤσυχη,
πὺ ἔμοιαζε σάν λάδι.
Βαρκοῦλες ἔπλεαν μακριά
καὶ οἱ ψαράδες τραγουδοῦσαν.
Τὰ παιδιά ἄρχισαν τὸ παιγνίδι.

Ὁ Μίμης εἶχε ἓνα καραβάκι.
Τὸ ἔβαλε σιγά-σιγά στὴ θάλασσα
κι ἐκεῖνο ἔπλεε, χωρὶς νὰ βουλιάζη.
Ἡ Ἄννα πετοῦσε πέτρες
καὶ ἄκουε πὺ ἐκαναν «μπλούμ».
Ἡ Ἐλλη μάζευε χαλικάκια.
Ἡ Λόλα ἔπαιζε μὲ τὴν ἄμμο.
Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔκαναν κάτι.

Τὸ μεσημέρι

“Όταν ἦρθε τὸ μεσημέρι,
ἔστρωσαν στὴν ἄμμο νὰ φᾶνε.
“Όλοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξη τὰ φαγητά,
ποὺ τοὺς φάνηκαν πολὺ νόστιμα.
Μετὰ τὸ φαγητὸ τραγούδησαν.
Ἡ Ἑλλη σηκώθηκε σοβαρὴ-σοβαρὴ
καὶ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα:

«Κάτω στο γιαλό, στην άμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μέ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καί νὰ φάω.
Παίξει ὁ ποντικός βιολί
κι ἡ χελώνα παίξει ντέφι.
Πέρασε κι ἓνα πουλί
καί μᾶς λέει: «Χαρὰ στοῦ κέφι!»

Τί γέλια πού ἔκαναν ὄλοι.
Ἄκόμα καί ἡ Λόλα γελοῦσε.
Ὁ πατέρας εἶπε στήν Ἑλλη:
—Εὔγε σου, Ἑλλη, εὔγε σου.

Στά χωράφια

Τὰ παιδιὰ πῆγαν περίπατο.
Καθὼς ἐβάδιζαν στά χωράφια,
ἔβλεπαν τὰ στάχια τοῦ σιταριοῦ,
ποῦ ἦσαν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τὸ κεφάλι τους,
σὰ νὰ χαιρετοῦσαν.
Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

—Βλέπετε τὰ κίτρινα στάχια;
Βλέπετε ποῦ μᾶς χαιρετοῦν;
Σὲ λίγο θὰ τὰ θερίσουν.

Τὸ ψωμί

“Όταν γύρισαν στὸ σχολεῖο,
ἡ δασκάλα ρώτησε:

- Ποιὸς ξέρει νὰ μᾶς πῆ,
πῶς γίνεται τὸ ψωμί;
Ἡ Ἄννα τότε εἶπε:

- Παίρνουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ χωράφι
καὶ ἔπειτα τὸ ἀλέθουν;
γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἀλεύρι.
Ζυμώνουν τὸ ἀλεύρι μὲ νερό
καὶ πηγαίνουν τὸ ζυμάρι στὸ φούρνο.
Ψήνεται τὸ ζυμάρι καὶ γίνεται ψωμί.

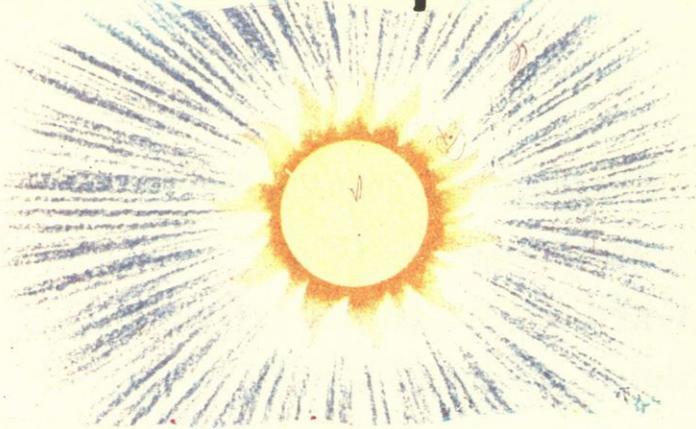
Τὸ καλοκαίρι

Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεὸς πολλὰ
μὲ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στις μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καί πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἔλαφρά φτερά.

Ὅμορφ' ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρουδιά.
Καί λουλούδια στὴ μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιά.

Κάθε πρωί

Τὸ πρωὶ σηκώνεται ὁ Μίμης,
ἀνοίγει τὸ παράθυρο
καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο.

Ὁ ἥλιος βγαίνει σιγὰ-σιγὰ.
Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό.
Οἱ ἀκτίνες του εἶναι χρυσές
καὶ φωτίζουν ὅλο τὸν κόσμο.
Φωτίζουν τὰ σπίτια, τὰ δέντρα.
Φωτίζουν τὰ βουνά, τὰ χωράφια.

Ἡ αὐγούλα

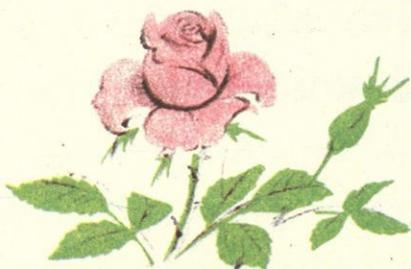
Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καί στὸν κόσμον χύνεις
μιὰ γλυκιὰ πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τὸ φῶς σου
σ' ὅλη μας τὴ γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι ἄρχισε νὰ ψέλνει
πάλι τὸ πουλί.

Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ἕλιε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.
- Τί καλὰ μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω μῆλα στὶς μηλιές,
ρόδα στὶς τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια
καὶ τὰ κρύα λιώνω χιόνια.
- Καὶ σὲ μένα τί ἔφερες;
- Δυὸ δροσάτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια.

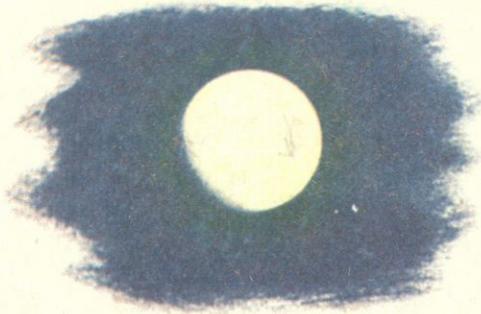

Κάθε βράδυ

Κάθε βράδυ ο ήλιος πηγαίνει
νά κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.
Βασιλεύει πέρα στὴ Δύση
καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔρχεται ἡ νύχτα.
Τὰ πουλιὰ πετοῦν στὴ φωλιά τους.
Κουράστηκαν ὅλη τὴ μέρα.
καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν.
Τὰ παιδιὰ μαζεύονται στὸ σπίτι τους.
Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ὁ πατέρας.
Κάθονται ὅλοι καὶ τρῶνε.
Ἐπειτα ἀπὸ τὸ βραδινὸ φαγητό,
τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἡσυχά.

Τὸ φεγγαράκι

Φεγγαράκι φωτεινό
περπατεῖ στὸν οὐρανό.
Ἀνεβαίνει στὰ ψηλά
καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελα̃.
Ἔλα κάτω, στρογγυλό
φεγγαράκι μου, καλό.
Ἔλα, μὴν ἀργῆς πολὺ,
τὸ παιδί παρακαλεῖ.

Στὸ κτῆμα τοῦ θείου

Ὁ θεῖος μένει στὸ κτῆμα μὲ τὴ θεία
καὶ τὰ δύο παιδιὰ τους.

Τὸ ἀγόρι λέγεται Ρήγας.

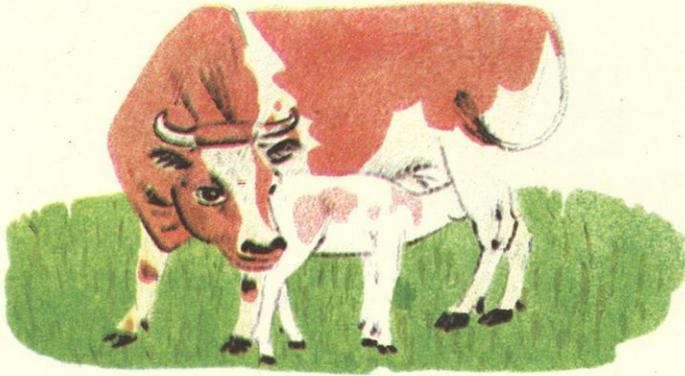
Τὸ κορίτσι λέγεται Χρυσούλα.

Ὁ Μίμης, ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἑλλη
ξύπνησαν τὴν Κυριακὴ πολὺ πρῶτ

καὶ πῆγαν στό κτῆμα τοῦ θείου.
Πῆγαν μέ τούς γονεῖς τους,
γιά νά καθίσουν ἐκεῖ δύο μέρες.
Ἐκεῖνοι χάρηκαν, ὅταν τούς εἶδαν.
Δέν ἤξεραν τί νά κάνουν,
γιά νά τούς εὐχαριστήσουν.
Ὁ Ρήγας πῆρε τό Μίμη
καὶ πῆγαν νά δοῦν τό στάβλο.
Ἐκεῖ εἶδαν τό ἄλογο, τό Ντορή,
πού κουνοῦσε τήν οὐρά του.
Ὁ Μίμης πλησίασε πολὺ κοντά,
τό χάϊδεψε καὶ τοῦ εἶπε:
— Ντορή, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ζῶα.
Θέλω νά εἶμαστε φίλοι.
Ἡ Χρυσούλα μέ τήν Ἄννα πῆγαν,
γιά νά ἰδοῦν τό κοτέτσι.

Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κότες.
Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκορα.
Ἡ Χρυσούλα τοὺς ἔριξε σπόρους.
Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ θεία πῆγαν
νὰ δοῦν τῇ μεγάλη ἀγελάδα
ποὺ ἔβοσκε στὸ λιβάδι.
Ἡ ἀγελάδα, μόλις τὶς εἶδε,
κουνοῦσε μὲ χαρὰ τὴν οὐρά της.
Τὴν κουνοῦσε καὶ φώναζε:
«Μού... μού...», σὰ νὰ ἔλεγε:
Καλῶς ὄρισες, Ἑλλη...
Ὕστερα γύρισαν στὸ σπίτι.
Ἡ θεία ἔδωσε γάλα στὰ παιδιά
καὶ τοὺς εἶπε:
—Εἶναι φρέσκο καὶ καλὸ γάλα.
Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀγελάδα μας.

Ἡ ἀγελάδα

Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα
τρώει κάτω στή λιακάδα
μικρά χόρτα καὶ μεγάλα
γιὰ νὰ κατεβάση γάλα.

Νὰ τὸ κάνουνε τυράκι,
νὰ τὸ κάνουν βουτυράκι,
νὰ τὸ βάλουνε στὸ πιάτο,
νὰ μοῦ ποῦν: ὀρίστε, φά' το.

Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα
καὶ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ λόφο.

Ἦταν ὁ θεῖος μὲ τὰ τέσσερα παιδιά.
Τὴν Ἑλλη δὲν τὴν πῆραν μαζί τους,
γιατὶ ἦταν ἀκόμα μικρή.

Καθὼς ἀνέβαιναν στὴν πλαγιά,
εἶδαν ἓνα κοπάδι μὲ ἀρνάκια,
ποὺ ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ χαρὰ
κι ἔτρωγαν δροσερὸ χορταράκι.

Λίγο πρὶν φτάσουν στὴν κορυφή,
εἶδαν καὶ μιὰ βρυσούλα.
Τὸ νερό της ἔτρεχε τραγουδώντας
καὶ ἔκανε ἓνα μικρὸ ποταμάκι.

“Ὅταν ἔφτασαν στὴν κορυφή,
ὄλα τοὺς φάνηκαν ὠραῖα.
Ἐκπληκτὰ εἶδαν τὴ θάλασσα
καὶ τὸν μεγάλο κάμπο.
Εἶδαν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ,
ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα προβατάκια.
“Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι τους,
ἦταν πιά μεσημέρι.
Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.
Τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.
“Ἐφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη.

Ἕνα παραμῦθι .

Ἔφαγαν τὸ βραδινὸ φαγητὸ
κι ἔπειτα βγῆκαν ὅλοι ἔξω,
γιὰ νὰ χαροῦν τὸ φεγγάρι.
Τὰ παιδιὰ τριγύρισαν τὴ θεία,
γιὰ νὰ τοὺς πῆ παραμῦθι.
Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

«Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρό,
ὁ κόκορας κι ὁ σκύλος ἦταν φίλοι,
ἦταν πολὺ καλοὶ φίλοι.
Τὰ δύο ζῶα ἀποφάσισαν κάποτε
νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο ταξίδι,
γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμο.
Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ τὰ δυὸ
κι ἔφτασαν τὸ βράδυ στὸ δάσος.

Ὁ σκύλος ρώτησε τὸν κόκορα:

— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε;

Ὁ κόκορας ἀπάντησε στὸ σκύλο·

— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ψηλά,
κι ἔδειξε τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ στὴν κουφάλα του,
εἶπε ὁ σκύλος.

Τὰ ζῶα εὐχήθηκαν «καληνύχτα»
κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.
Σέ λίγο τὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

- Πρωί-πρωί ξύπνησε ὁ κόκορας
κι ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Κικιρίκου!»
Τὸν ἀκούει μιὰ πονηρὴ ἄλεπού
καὶ τρέχει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.
- Καλημέρα, φίλε μου, λέει.
Δὲν ἔρχεσαι στὴ φωλιά μου
νὰ σέ περιποιηθῶ λίγο;
- Ἔρχομαι, λέει ὁ κόκορας.
Ἄς ρωτήσω ὅμως πρῶτα τὸ φίλο μου,
ποῦ κοιμᾶται μέσα στὴν κουφάλα.
Τρέχω νὰ τὸν ξυπνήσω ἀμέσως...

Ἡ πονηρή ἀλεπού νόμισε
πὼς ἦταν καὶ δεύτερος κόκορας
καὶ πλησίασε στὸ δέντρο.

Ἀντὶ ὅμως νὰ δῆ κόκορα,
βλέπει ξαφνικὰ τὸ σκύλο.
Τότε ἡ ἀλεπού τρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη.

Ἔτσι οἱ δύο φίλοι ἔμειναν ἤσυχοι
κι ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι...»

Ὁ κόκορας

Ἕνας κόκορας ὀλάσπρος
μέ ψηλό λειρί
καμαρώνει καί φουσκώνει
καί λιλιά φορεῖ
καί θαρεῖ πῶς τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἄμα βρῆ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καί τὸ διαλαλεῖ,
νά τὸ μάθουνε σὲ Δύση
καί σ' Ἀνατολή.

Ἡ κολοκυθιά

Ἡ Ἄννα ρώτησε τὰ παιδιά:

— Παιδιά, παίζουμε τὴν «κολοκυθιά»;

— Μπράβο, Ἄννα, εἶπαμε ὅλοι.

Ἐσὺ «μάννα» τοῦ παιγνιδιοῦ.

+ Καθίσαμε ὅλοι γύρω-γύρω
καὶ πήραμε τὸν ἀριθμὸ μας.

Τὸ 1 τὸ πῆρε ἡ Ἄννα.

Τὸ 2 τὸ πῆρε ἡ Χρυσούλα.

Τὸ 3 τὸ πῆρε ὁ Μίμης.

Τὸ 4 τὸ πῆρε ἡ Ἑλλη.

Τὸ 5 τὸ πῆρε ὁ Ρήγας.

Ἔστερα ρώτησε ἡ Ἄννα:

— Ποιὰ τιμωρία θὰ βάλωμε
σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ χάση;

Ἐγὼ νὰ εἰπῶ, ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα:

Ἄν εἶναι κορίτσι, νὰ τραγουδήση.

Ἄν εἶναι ἀγόρι, νὰ κἀνη τὸν πετεινό.

Ἡ Ἄννα ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.

«Στοῦ παπποῦ τὸ περιβόλι,
ποὺ τὸ ἀγαποῦμε ὅλοι,
εἶναι μιὰ κολοκυθιά,

πλάϊ-πλάϊ στη ροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μὰ τὴν ἀλήθεια.
Θὰ τὰ δώση ὁ παππούς
μποναμὰ τῆς ἀλεπούς.
Δυὸ νὰ δέση στὴν οὐρά της
κι ὄλα τ' ἄλλα στὰ παιδιὰ της».

Ἔπειτα ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Ποιός θὰ πάη στὴν ἀλεπού;
- Ποιός θὰ τῆς πάη τὰ κολοκύθια;
- Νὰ πάη τὸ 3, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Γιατί τὸ 3; ρώτησε ὁ Μίμης.
- Ποιός νὰ πάη; ξαναρώτησε ἡ Χρυσούλα.
- Νὰ πάη τὸ 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Γιατί τὸ 5; ρώτησε ὁ Ρήγας.

- Ποιός θέλεις νά πάη;
- Νά πάη τὸ 2.

- "Α, ὄχι, ὄχι τὸ 2, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
φωνάζαμε ὅλοι μὲ γέλια.
- Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέει ἡ "Αννα.

"Ορθια ἡ Χρυσούλα λέει:

«Στοῦ χαμένου τὴν αὐλὴ
ἄσπρος κόκορας λαλεῖ.
Καί τοῦ πῆρα τὴ λαλιά,
νά τραγουδήσω τὴ μηλιά».
Παίρνει κατόπι τὸ ἄσπρο μαντιλάκι,
τὸ κουνᾶ στὸν ἀέρα καὶ τραγουδᾶ:

- Μηλίτσα πού'σαι στὸ γκρεμὸ
μέ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι
καὶ τὸν γκρεμὸ φοβοῦμαι.
- Σάν τὸν φοβᾶσαι τὸν γκρεμὸ,
ἔλ' ἀπ' τὸ μονοπάτι.
Νὰ σοῦ χαρίσω τὰ γλυκὰ
καὶ μυρωδάτα μῆλα.
- Ὠραῖα, ὦραῖα, φωνάξαμε ὅλοι,
χτυπώντας παλαμάκια.

Φεύγουν από τὸ κτῆμα

Ἔμειναν δύο μέρες στὸ κτῆμα
κι εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.
Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν,
ὄλοι ἦταν στενοχωρημένοι.
— Καθίστε, καθίστε καὶ σήμερα,
ἔλεγαν ὁ θεῖος μὲ τῆ θεία.

- Καθίστε, θεῖοι, καθίστε, παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρῆγας κι ἡ Χρυσούλα.
- Πρέπει νὰ φεύγωμε, παιδιά,
εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μίμη.
Τὰ παιδιά ἔχουν ἀκόμα σχολεῖο...

Ἡ θεία τοὺς ἔδωσε ἓνα καλάθι,
πού εἶχε δῶρα, ἀπὸ τὸ περιβόλι.
Τὰ παιδιά χαιρέτησαν τὴ θεία,
εἶπαν «εὐχαριστῶ» σέ ὅλους
καὶ ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ὁ θεῖος μὲ τὰ παιδιά του
θὰ τοὺς συνόδευαν στὸ σταθμό.

Στὸ σταθμὸ

Ἐβάδιζαν γιὰ τὸ σταθμὸ.

Σὲ ὄλο τὸ δρόμο μιλοῦσαν.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Μίμης ἔλεγαν:

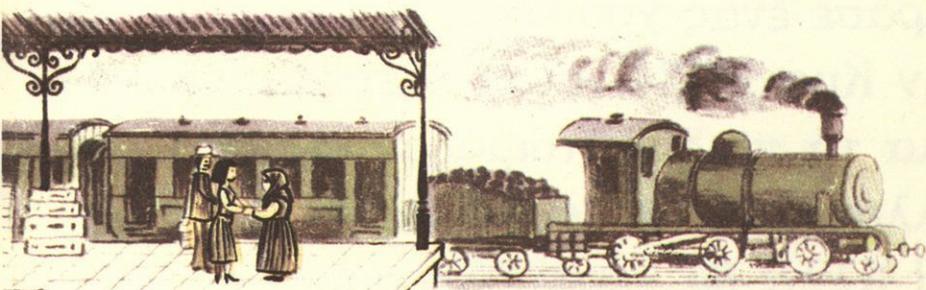
— Παιδιά, νὰ ἔρθετε κι ἐσεῖς σπίτι μας.
Θὰ εὐχαριστηθοῦμε ἂν ἔρθετε...

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

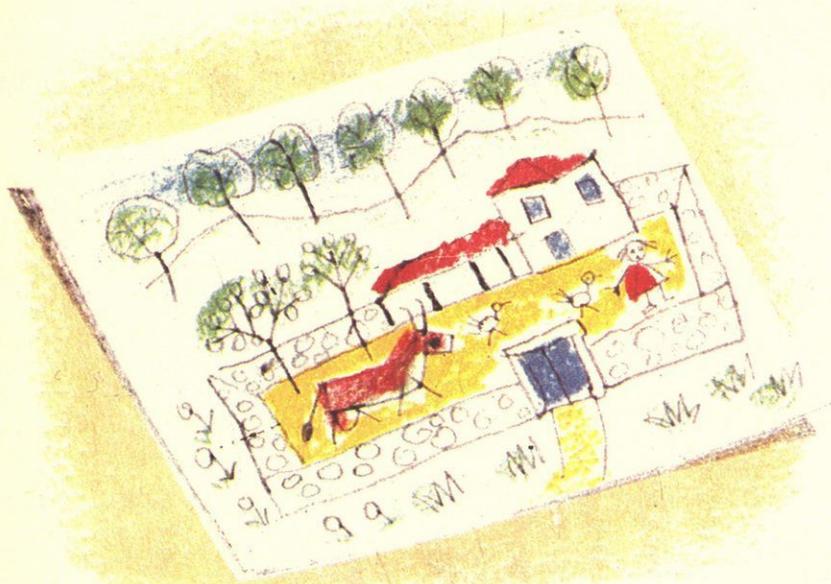
— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.
Θὰ ἔρθωμε χωρὶς ἄλλο,
ὅταν τελειώσῃ τὸ σχολεῖο.

Όταν ἔφτασαν στό σταθμό,
δέν περίμεναν πολλήν ὥρα.
Σέ λίγο ἔφτασε τό τραῖνο.
Τά παιδιά μέ τούς γονεῖς τους ἀνέβηκαν
γρήγορα γρήγορα στό τραῖνο
καί βγῆκαν στά παραθυράκια.
— Καλό σας ταξίδι, εἶπε ὁ θεῖος.
Νά μᾶς ἔρθετε καί πάλι...
— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε πολύ.
Ἔχετε γειά. Εὐχαριστοῦμε,
ἔλεγαν ὁ πατέρας μέ τά παιδιά.

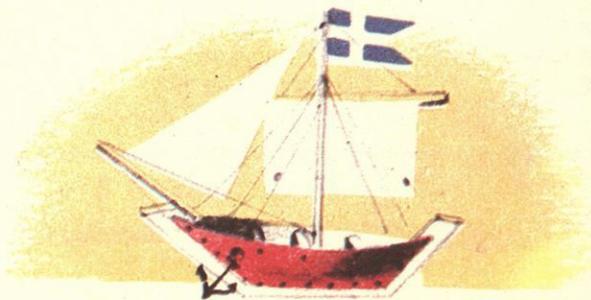
Οί έξετάσεις

Πέρασε ένας χρόνος.
Τήν Κυριακή είναι οί έξετάσεις.
“Όλα τὰ παιδιὰ έτοιμάζονται.
”Αλλα θά ποϋν ποιήματα,
καί άλλα θά τραγουδήσουν.

Πολλά παιδιά έτοιμάζουν έργα.
Θά τὰ βάλουν στην έκθεσή τους.
'Ο Μίμης έτοίμασε ένα καράβι.
'Η Άννα ζωγράφισε
τὸ κτῆμα τοῦ θείου.

Όταν ἦρθε ἡ Κυριακή,
ἔγινε ἡ μεγάλη γιορτὴ
καὶ ὅλοι ἦταν χαρούμενοι.
Τὰ παιδιά θὰ προβιβάζονταν,
θὰ πήγαιναν στην παραπάνω τάξη
καὶ γι' αὐτὸ τὰ καμάρωναν ὅλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) 'Η οίκογένεια	Σελ.	6
2) 'Η ἐκκλησία	»	8
3) Τὸ σχολεῖον	»	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ *

1) Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	14
2) Ο ο	(Ο ο)	»	16
3) α	(α)	»	17
4) ν	(νά)	»	18
5) Ν	(Νά)	»	19
6) λ	(λά)	»	20
7) Λ	(Λά)	»	21
8) ε	(ἐλα)	»	22
9) Ε	(Ἔλα)	»	23
10) η	(Ἔλλη)	»	24
11) Α	(Ἄννα)	»	25
12) μ	(μῆλα)	»	26
13) Μ	(Μίμη)	»	27
14) Π π	(Παπί)	»	28
15) Τ τ	(Τόπι)	»	29
16) Κ κ	(Κόττα)	»	30
17) γ	(γάλα)	»	31
18) ια	(γιαγιά)	»	32
19) Γ	(Γάτα)	»	34
20) Χ χ	(Χ χ... ή χήνα)	»	36

* Τὸ πρῶτον μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ πρώτου βραβείου Ἑλληνοφιλίας τοῦ κ. Ι. Κ. ΠΑΝΝΕΛΗ.

21)	Ρ ρ	(Ρ ρ ... τὸ νερό)	Σελ.	38
22)	ω	(ὠρολόγι)	»	40
23)	σ	(σ σ ... σιγά)	»	41
24)	ς	(Ὁ παπᾶς)	»	42
25)	Σ	(Ὁ Σωτήρης)	»	44
26)	υ	(Σῦκα)	»	45
27)	δ	(δέμα)	»	46
28)	Η	(Ὁ Ἥλιος)	»	47
29)	Β β	(Β β ... ὁ Βοριάς)	»	48
30)	Δ	(Ὁ Δῆμος)	»	50
31)	Ω	(Ὠρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμᾶρι)	»	52
33)	Ζ	(Ὁ Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμᾶρι)	»	54
35)	στ	(Ὁ Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ	(Ἡ κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ	(Ἡ κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ	(Ὑπερήφανος κόκκορας)	»	64
42)	ει	(Ἡ εἰκόνα)	»	66
43)	οι	(Ἡ οἰκογένεια)	»	68
44)	σχ, τρ	(Τὸ σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μοῦ ... ἡ ἀγελάδα)	»	72
46)	σπ, κτ, δρ	(Τὸ σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	(Ἡ αἶθουσα)	»	77
48)	ευ	(Ἡ θεία Εὐγενία)	»	80
49)	ευ	(Ἡ Εὐτυχία)	»	82
50)	αυ	(Αὐγὸ, αὐγὸ!)	»	84
51)	αυ	(Τὸ αὐτοκίνητο)	»	86
52)	χτ	(Καληνύκτα)	»	88
53)	πν	(Ἐύπνησε παιδί)	»	90
54)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91
55)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο)	»	92
56)	μπ	(Τὸ μπαστοῦνι)	»	94

57)	ντ, φθ	(Ντίν - ντάν, ή καμπάνα)	Σελ.	96
58)	σμ	(Ή χιονισμένη αύλή)	»	99
59)	τζ, βλ	(Στο τζάκι)	»	102
60)	σγ, βγ	(Ο Σγουρός)	»	105
61)	σδ, πλ	(Ο βασιλικός)	»	108
62)	σβ	(Η σβούρα)	»	110
63)	ηυ	(Ο κόκκορας)	»	112
64)	γγ	(Το φεγγάρι)	»	114
65)	γκ	(Ο γκιώνης)	»	116
66)	μπρ, στρ	(Στην έξοχη)	»	118
67)	ντζ	(Η νεραντζούλα)	»	120
68)	αϊ	(Ο αίτιος)	»	122
69)	υι	(Η μυίγα)	»	125
70)	ΥΧ	(Ο Έλεγχος)	»	127
71)		* Άλφα - Βήτα	»	131
72)		Τά γράμματα	»	132

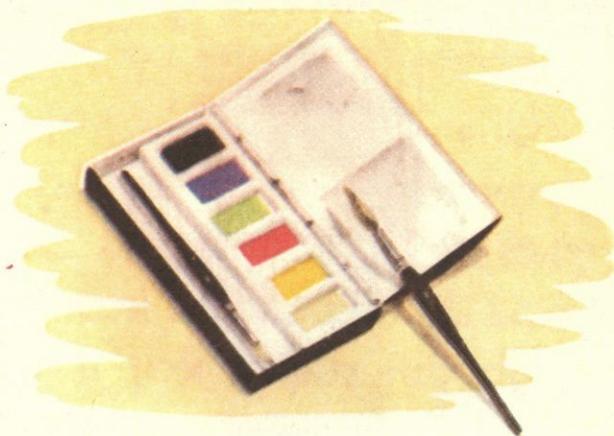
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ *

1)	Πρωινή προσευχή	Σελ.	137
2)	Στή βρύση	»	138
3)	Γύρω στο τραπέζι	»	139
4)	* Η κούκλα τής Έλλης	»	140
5)	Τά χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκό (ποίημα δημοτικό)	»	144
7)	* Ήλθε ή * Άνοιξι	»	145
8)	* Η έορτή του Εύαγγελισμού	»	147
9)	Στή σημαία (ποίημα Άδαμ. Μαντούδη)	»	149
10)	Τά καταστήματα	»	150
11)	Στό δρόμο (ποίημα)	»	153

* Τό δεύτερον μέρος ελήφθη εκ του τυχόντος επίσης του πρώτου βραβείου Άλφαβηταρίου του κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλην των υπ' αριθ. 16, 17, 26, 29 και 35 κεφαλαίων, άτινα ελήφθησαν εκ του τυχόντος του δεύτερου βραβείου Άλφαβηταρίου του κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἐκκλησία	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρή	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι	»	158
15)	Πασχαλιὰ (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	160
16)	Στὴν ἐξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλοῦδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (<i>ποίημα Ἰω. Σινώκη</i>)	»	165
19)	Πηγαίνουν στὴ θάλασσα	»	166
20)	Στὴν ἀκροθαλασσιὰ	»	168
21)	Τὸ μεσημέρι	»	170
22)	Στὰ χωράφια	»	172
23)	Τὸ ψωμί	»	173
24)	Τὸ καλοκαίρι (<i>ποίημα Γ. Βιζηννοῦ</i>)	»	174
25)	Κάθε πρωὶ	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (<i>ποίημα</i>)	»	176
27)	Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου (<i>ποίημα δημοτικὸ</i>)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τὸ φεγγάκι (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	179
30)	Στὸ κτῆμα τοῦ θείου	»	180
31)	Ἡ ἀγελάδα (<i>ποίημα Γ. Βιζηννοῦ</i>)	»	183
32)	Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἐνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁ κόκκορας (<i>ποίημα Ζ. Παπαντωνίου</i>)	»	190
35)	Ἡ κολοκυθιά	»	191
36)	Φεύγουν ἀπὸ τὸ κτῆμα	»	196
37)	Στὸ σταθμὸ	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο εκδοτικός οίκος
«ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ» – Α.Α. ΛΙΒΑΝΗ
εξέδωσε το «ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ»
ανταποκρινόμενος στην επιθυμία
πολλών αναγνωστών
να το ξαναδούν τυπωμένο
και να θυμηθούν
τα πρώτα τους σχολικά χρόνια
και τη μαγεία της παιδικής ηλικίας.
Δεκέμβριος 1993.

Τὰ αντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον ἐπὶ ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἄντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἔφ. Κυβ. 1946, Α 108).

024000025309

